

Návrat k tradicím

6 Půjdem spolu
do Betléma?

12 Kostel má být vždy
a všem otevřený

24 Náš sbor je
ostrůvek lidskosti

age

age.

Hana Víchová: Bezpečí
(2016; malba na hedvábí)

Život je nádherný v každém věku

Z obsahu

- 6 Epištoly:** Půjdem spolu do Betléma?
- 8 Inspirace:** O smyslu aneb Život je velké dobrodružství
- 12 Cesta za snem:** Kostel má být vždy a všem otevřený, říká farář Josef Suchár
- 16 Rozhovor: Václav Marhoul** – Každý z nás může být nabarveným ptáčetem
- 20 Cesta za snem:** Jak místo setkávání v Okrouhlém Hradišti opět otevřelo cestu od srdce k srdci
- 24 Rozhovor: Jiří Petrdlík** – Náš sbor je ostrůvek lidskosti. Jdeme tak trochu proti proudu času
- 28 Cesta za snem:** Za krásou domoviny. Zpráva příštím generacím
- 33 Soutěž:** Srdce s láskou darované je v plném proudu
- 43 Rozhovor: Markéta Svobodová** – Nenechme se ovládat financemi. Zkroťme je!
- 44 Horoskop:** Kvalita času aneb Každé období je to pravé
- 48 Tvoření pro radost:** Originální svíčky

Distribuuje zdarma také na všechny základní a vybrané střední školy v ČR. Náklad 8200 výtisků.

Vydavatel:

ANTECOM s.r.o., Blatenská 2166/7, 148 00 Praha 4
IČ: 2836 2926, produkce@antecom.cz, www.antecom.cz**Redakční servis:** +420 602 313 176**Šéfredaktorka:** PhDr. Jana Jenšíková, jednatelka společnosti ANTECOM, vydavatelství časopisů TRADE NEWS, AGE a TECH EDU**Redakce:** Mgr. Miloslav Jenšík, PhDr. Věra Vortelová, Štěpánka Kotrbová, Ing. Vlasta Piskačová, Tomáš Kiss, Ing. Mgr. Daniel Libertin, PhDr. Jiří Frey, PhDr. Jozef Gáfrik, CSc.**Grafická úprava:** Kateřina Jelínková**Produkce:** Mgr. Marek Jenšík

Datum vydání: 4. 12. 2017

Vydáno v Praze jako dvouměsíčník. MK ČR E 20841 / ISSN 1805-5524

Partner:



OPTYS, spol. s r. o.

U Sušárny 301, 747 56 Dolní Životice

Tel.: +420 553 777 392, e-mail: skola@optys.cz

Tisk a distribuce: OPTYS, spol. s r. o.**Náklad:** 8200 kusů**Foto na titulní straně:** Shutterstock

Za obsah inzerce zodpovídá inzerent. Žádné části textu nebo fotografií nesmí být používány, kopírovány nebo jinak šířeny v jakémkoliv formě či jakýmkoliv způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

*4. ročník celostátní soutěže pro dětské týmy
Srdce s láskou darované je v plném proudu!*

*Už na 18 tisíc
soutěžících a 880
soutěžních prací.*

**Až do konce ledna 2018 můžete poslat svůj příspěvek
prostřednictvím webu www.srdceslaskou.cz.**

Podrobná pravidla a informace o předchozích ročnících na www.srdceslaskou.cz.

Nově najdete Srdce s láskou darované také na Facebooku!

www.srdceslaskou.cz



0 dárcích

Možná vám budu připadat málo světová, ale občas mám pocit, že bychom se bez některých zahraničních výdobytků mohli obejít. Tak třeba Černý pátek – Black Friday. Přišel k nám z USA, kde se ten den po Dni díkůvzdání konají obrovské slevové akce, na nichž se o pár markantně zlevněných kousků zákazníci prý i poperou. Při běhu k regálům totiž skutečně záleží na tom, kdo je rychlejší a silnější.

Letošní český Černý pátek už byl nejspíš skoro světový. Alespoň při pohledu na ucpané vjezdy do nákupního megacentra na pražském Chodově, kterých jsme si nemohli nevšimnout při cestě z práce domů. První předvánoční nákupní šílen-

ství prý zakončí Kybernetické pondělí, ale já tomu nevěřím, bude určitě trvat až do Božího hodů – a po Vánocích nanovo, až začnou výprodeje.

Ty nejcennější dárky ale v obchodech nekoupíme, i kdybychom je chtěli přeplatit. Jeden takový nám darovaly děti ze Základní školy Jižní v Praze 4, které s námi v květnu byly v Poslanecké sněmovně jako jedni z vítězů uplynulého ročníku soutěže Srdce s láskou darované. Je to útlá knížečka seskládaná z popsaných linkovaných papírů. Dovolte, abychom se s vámi o radost z rozbalování podělili.

Jana Jenšíková, šéfredaktorka



Milý realizační týme,

chtěla bych vám poděkovat za práci a že jste nás dali na 1. místo. Jsem ráda, že ta soutěž Srdce s láskou darované existuje. A taky jsem ráda, že jsem potkala Martina Dejčara a Petra Vacka. Mám vás moc ráda...

Adéla Čechťková

Mockrát vám děkuji, že jste vymysleli tuto skvělou soutěž Srdce s láskou darované, která udělala radost nejen nám, ale i těm, kterým jsme darovali pomůcku k jejich těžkému životu...

Nikola Sedláčková



*Je to nejlepší soutěž
za projekt. Mě by toto nikdy
nenapadlo.*

*Když jsem měla byla jsem
ohromena. MOCKRÁT DĚKUJI*

Terka Křižová

*Ve Sněmovně to bylo super.
Moderátoři pan Dejdar s panem
Vackem byli vtipní a skvělí!
Jsem moc ráda, že jsme pomohli
nevidomým.*

Nikola Bělohávková

Milý realizační týme,

*líbí se mi Srdce s láskou darované. Přemýšlíme,
komu dát srdce příště. Je to moc moc
příjemná soutěž. Líbí se mi na ní, že myslíme
na druhé, kteří to potřebují. Jste moc moc hodní,
že myslíte na druhé.*

Filip Koblížek



Several stylized envelopes in gold and grey are scattered around the top left of the page, some open and some closed.

Půjdem spolu do Betléma?

Čte vůbec ještě někdo básně? Dávno ne, tvrdí mnozí. A oni to vědí na beton. Někteří z nás, to se prostě nedá přehlédnout, vědí všechno na beton. Klidně jim věřte, jestli chcete. Já na ně rozhodně nedám. A navíc, Vánoce jsou za dveřmi. Tak proč by alespoň v adventním čase – jako stvořeném k přibrzdění nesmyslného trysku, ve kterém se pohybujeme po tomto tolik vydařeném a zároveň tolik nevdařeném světě – nemohl fejtonista vsadit na víru Jiřího Suchého, že trocha poezie člověka nezabije?

Pokud taky máte doma všude, kam vám oko padne, hraničky, štosy a haldy knih, dobře to znáte: čas od času si řeknete, že už to takhle dál nejde, a rozhodnete se vnést do knihovny pořádek. Začnete ty hromady přeskupovat, a než se nadějete, listujete v první knize, pak v druhé, třetí a do čtvrté se na půlhodinku začtete. Když toho konečně necháte, protože původně jste přece děsně spěchali, zmatek v knihovně je druhou mocninou toho původního. Ale zase jste objevili poklad: přehršli krásných knih, které vám čert ví proč už předlouhý čas nepadly do rukou. Já jsem onehdá takhle potkal pár dávno zapomenutých veršů:

*Viděli jste v čerstvém sněhu
růženeček dětských stop?
Vedly, vedly ku betlému
a nad nimi hvězdný strop.
Jenom děti ještě dojdou,
my už si jen vzpomenem.
Za sedmerou horou, vodou
dřímá ona modrá zem.*

A tak dále. Pokud to nevíte, to je Fráňa Šrámek. Básník, který se (jak o něm napsal literární historik a kritik Arne Novák) „rozezvučel s metaforickým bohatstvím, s melodickou čistotou, se zbožností před krásou drobných zjevů pomíjejících, s něhou k hoří člověka, k utrpení zvířete, k prchavosti vteřiny“.

Vraťme se k těm veršům. Nejsou překrásné? Prostínké a čisté, jako pomněnka na jarní louce, jako trošku smutná, ale moc hezká lidová písnička.

Opisoval jsem je, na chvíli zvedl oči od monitoru počítače – a najednou jsem pro slzy neviděl a nebyl jsem s to vypravit ze sebe hlásku. Pohled se mi svezl na stěnu, kde visí mrňavé dětské botičky

a jezdecký bičík. Patřily našemu mladšímu synovi. Trápil se řadu let a my s ním, až se protrápil k smrti. Bylo mu teprve jedenačtyřicet... Chvilé, kdy jsme ho mohli naposled pohladit a políbit na spánek, mou ženu a mne až do konce našich dnů odsoudila k strašnému osudu rodičů, kteří pohrbili své dítě. „Růženeček dětských stop...“ Zle se s tím žije. O Vánocích ještě hůř.

„Jenom děti ještě dojdou...“ Petr nedošel. Ale něco jsme mu slíbili, i když on to už neslyšel. A takového slibu může člověka zprostit jenom vlastní smrt. Je tu jeho syn. Máme ho rádi a on má rád nás. V únoru mu bude už patnáct let. Jako kdyby svému tátovi z oka vypadl. Ne podobou, i když trochu také. Spíše gesty, úsměvy, blýsknutím očima. A věřte nevěřte, občas i výrokem, který jako kdybychom už někdy slyšeli. Pokaždé to hrozně zabolí a hned zase krásně pohladí. Je to záhada, ta alchymie genů, to srdce drásající dějá vu. Vždyť ti dva se po většinu lichvářsky vymezeného času, který jim bylo dáno spolu sdílet, povětšinou mýjeli. Anebo ne? Jsou věci mezi nebem a zemí...

Chceš-li pobavit bohy, svěř se jim se svými plány, říká poněkud cynický bonmot. Na chvíli může pobavit. Ale to jen do chvíle, kdy na něj čas od času dojde. A na náš účet.

Právě před sedmdesáti lety jsem měl před Vánocemi vážně fofr. Požádal jsem rodiče, aby mi koupili velký betlém. Takový ten pravý, palestinský, s pastýři v tunikách a ženami, které nesly na hlavách amfory, s římskými legionáři, ovečkami, velbloudy a palmami. Na třech arších bylo jako v ponorce nahňána na stovky figurek, já vystřihoval a vystřihoval a svátky se nezadržitelně blížily. Měl jsem tajný plán, ve kterém měl ten výpravný spektakl hrát jednu z hlavních rolí.

Je to záhada, ta
alchymie genů,
to srdce drásající
dějá vu.

Chodil jsem do páté třídy a seděl v lavici s Láďou. V tom čase jsme byli kamarádi na život a na smrt, jak už tak kluci v tom věku bývají. Láďova táta v posledním roce války odvleklo z domova gestapo a už se nevrátil. Bylo mi to moc líto.

Sníl jsem o tom, že domluví s našimi, aby na Štědrý večer k nám pozvali Láďu i jeho ustaranou maminku. Natolik jsem se do té představy vžil, že když jsem zavřel oči, viděl jsem živý obraz našeho obýváku s rozzářeným stromečkem a kolem něho nejen mé rodiče, malou sestru a mne, ale i naše – vlastně mé – hosty. Bez velkého betlému by to ovšem nebylo úplně ono, to mi bylo jasné. Radosti nás dětí válečné a těsně poválečné generace byly skromné. Těšil jsem se, jak tou barvitou podívanou Láďovi vyrazím dech. A tak jsem se činil jako včelička, až to našim bylo trochu podezřelé.

Jak to dopadlo? No, jako tak často v životě. Betlém jsem přes všechno úsilí včas nedokončil. To by ještě tolik nevadilo, i v polovičním provedení byl velkolepý. Dávno vím, že i ten můj štědrovečerní scénář se dal snadno uskutečnit. Kdybych se s ním tenkrát rodičům světil, vsadím se, že bychom se domluvili. Jenže já jsem si jej tak dlouho vybrušoval do nejmenších detailů a vůbec hýčkal, až jsem se o něm nakonec nezmínil vůbec nikomu. Ani Láďovi. Zato jsem se ještě po Třech králích mučil představou, jak mu nejen o Vánocích musí být smutno bez táty.

Když se rok s rokem sešel, poznal jsem Vánoce bez táty na vlastní kůži. A potom už takové byly pokaždé. Rok předtím bychom se byli – nejen já, ale nejspíš i mí rodiče – něčeho takového nenadáli. Ale stalo se. Nikdo nezemřel. Nikdo nekřičel, nehádal se, nikoho neurážel a neponižoval, nerozbíjel nábytek ani sváteční servis. Prostě si dva lidé přestali rozumět a rozešli se.

Slušně a civilizovaně. Jen přitom drobet pozapomněli na pocity dětí. Nešlo mi to na rozum tehdy a nejde mi to na něj ani dnes. Táta mi dlouho a moc chyběl. Vidali jsme se docela často, o tom nic, jenže kdo něco takového zažil, ví, jak je to žalostně málo. Život si umí vychutnat ironické situace: vždycky, když jsem tátu nejvíc potřeboval, byl strašně daleko. Po léta jsem se tím krutě týral a trpělivě, střípek po střípku, jsem si skládal puzzle, jak se to mohlo stát – až jsem se v korespondenci z pozůstalosti dobral toho, jak to opravdu bylo. Nikdy jsem to nikomu nepověděl. Ani sestře. Měl jsem oba rodiče rád a nehodlám

na tom nic měnit. A už vůbec ne manipulovat, i když třeba nechtěně, jejími city.

Přebolelo mě to, teprve když jsem si založil vlastní rodinu. To už jsem sám koupil ony tři velké archy a dal se do vystřihování pro mého staršího syna. Nebudu tu lhát: nedokončil jsem to dílo ani tehdy, ani když o pár let později dospěl do příslušného věku ten mladší. Přitom jsem na nich nikdy svým časem neškudlil. Ten betlém prostě nebyl souzen mně ani mým klukům.

Ostatně jsem u obou nabyl podezření, že o něj zase až kdovíjak nestojí. Prohlédli si figurky ještě v arších a šli se zabývat hrami a zábavami své generace. A nebylo to tak nakonec nejlepší?

Kdybych měl výtvarné nadání – jako že nemám! – postavil bych si betlém jen tak sám pro svou ženu a pro sebe. Figurky by byly z našeho života. Dobří lidé, které jsme potkali cestou a s kterými jsme se vzájemně obdarovali. Teď ovšem nemám na mysli úhledné balíčky pod stromečkem, ale pomoc, komu, kdy a jak je právě třeba. V duchu zásady, kterou ve Vesničce mé střediskové hlásal ten moudrý, věčně se kochající pak doktor Rudolfa Hrušínského nejstaršího: „Když někdo může a nikdo jiný nemůže, tak musí!“ Možná to řekl drobet jinak, ale tenhle smysl to mimo jakoukoli pochybnost dávalo.

Tak tedy: šťastné Vánoce a pokoj lidem dobré vůle. Nevypravíme se spolu do Šrámkovy „oné modré země“ s betlémem dobrých lidí? Zaplať bůh je jich stále všude kolem nás plno.

Text: Miloslav Jenšík

Foto: Shutterstock

**Když někdo
může a nikdo
jiný nemůže,
tak musí!**



0 smyslu

aneb Život je velké dobrodružství

*Život vždycky stál, stojí a bude stát za to, aby ho člověk dožil.
Ono se s ním popravdě ani nic víc dělat nedá.*

Jan Werich



Vzpomínám si, je to již tuze dávno, když jsem se jako kluk otázel sám sebe: „Proč existuje svět a co by tady bylo, kdyby tady tohle nebylo?“ a také: „Co vlastně a jak vnímáme a kdo či co v nás toto vše vnímá?“ a následně: „Jaký je smysl života? Kde jsme se tu vzali a proč tu vlastně jsme? A je Bůh? A ten to ví?“

Odpovědi jsem neznal, leč tušil jsem, že jsou důležité, ba základní a že je někdo musí znát! Ale kdo? Jednou jsem se zeptal táty na otázku, proč existuje svět a jak ho vlastně vidíme, vnímáme. Nevěděl, ale dal mi dobrou radu, abych byl normální jako třeba támhle Pavel a žil na zemi a zabýval se něčím rozumnějším. Tak jsem se už víc neptal. Po delší době jsem se otázel mámy, to již opatrněji, co je jejím smyslem života. Pravila mi: „Ty!“ To mne nejen neuspokojilo, ale přímo vyděsilo. Jak svůj smysl může házet na mne? A dodala: „Smysl je v dětech.“ To bylo ještě horší. Uvědomil jsem si, že jestli je smysl v dětech a děti ho mají mít v dětech a ty taky v dětech, tak vlastně stále odkládáme pochopení smyslu života. A jsem-li já smyslem a radostí, pak jsem vlastně takovým rukojmím radosti rodičů. Ne, nemůžeme to házet na děti, je třeba to pochopit teď a pořádně!

Je to už dávno, co jsem se tak ptal. Od té doby jsem se tak ptával opakovaně, ale jen tiše, sám sebe. A nacházel smysl svého života v činnosti, která mě bavila, v naplněné volnosti, ve chvílích hlubokého sdílení s někým, v síle vztahů hladyvých či inspirujících a také v tušeném budoucím poznání. Když jsem onen smysl občas intenzivně procítoval, tak jsem se neptal.

Leč přicházely i pochybnosti o smyslu života, o tom, proč jsem se musel narodit a proč tady musím být a proč mám činit i to, co mne nejen

nebaví, ale co se mi docela i přičítá, a proč to je, jak to je. Řada proč bez protože...

A pozvolna jsem chápal víc a více, že svět není neměnný, ale neustále se mění, vše kolem mne se neustále vyvíjí a mění. A pochopil jsem, že se musím měnit i já a že se nemám trápit tím, co nevím, a že mám jít životem a dívat se a naslouchat a být zanořen a mít touhu po poznání. A jednou to vše určitě pochopím, budu-li mít tu touhu po poznání v srdci svém. Co bylo pak? Inu, bylo by to dlouhé povídání, přeskočím řadu let a znovu se budu tázat. Leč na co vlastně? Není na co se ptát, otázka se časem vytratila díky řadě odpovědí jiných, které průběžně po léta přicházely.

Otázka zmizela, zůstala jen řada odpovědí bez otázek a radostný pocit prožitého poznání, zanořený do ticha. Smysl bytí je v MYSLI – ve vědomém žití S MYSLÍ – v poznání našeho propojení prostřednictvím MYSLI. Leč kdyby mi tohle někdo řekl tenkrát, měl bych asi pocit, že si jen tak hraje se slovy, tenkrát by to byla prázdná odpověď, neboť k pochopení bylo třeba mnoha otázek, mnoha odpovědí, ale zejména mnoha prožitků hlubokých, bez nichž nelze dospět k plnohodnotnému pochopení, k hledanému poznání. Inu, informace pro rozum a jejich prožívání v srdci.

Ano, životem lze jít, aniž bychom potřebovali znát odpověď na smysl života. Není nutné se ptát. Ale jednou každý z nás dospěje do bodu, kdy se sám sebe zeptá, nebo se ho zeptá někdo jiný. Tak jako před časem já svých přátel, když se vynořil námět pro výstavu. Tak jako já vás právě nyní tady, když čtete tento text.

Tehdy jsem rozeslal poštou stovku osobních dopisů přátelům s delším povídáním a otázkou: „Jaký pociťuješ (hledáš, vnímáš) smysl (svého, našeho) života, co je pro tebe smyslem či cílem Bytí?“

Sešla se spousta odpovědí, občas i omluva, abych odpověď neočekával. A odpověděli skoro všichni! Odpovědi krátké, dlouhé i tuze dlouhé (třeba šestnáctistránkový rukou psaný dopis) a všechny pozoruhodné. Někdy bylo i připojeno poděkování za otázku, díky níž přišla při psaní řada uvědomění, poznání. Odpovědi, které oslovují, inspirují, nasměrují, pohladí či potěší. Většina z nich, doplněna obrázky, našla své místo ve výstavní kolekci.

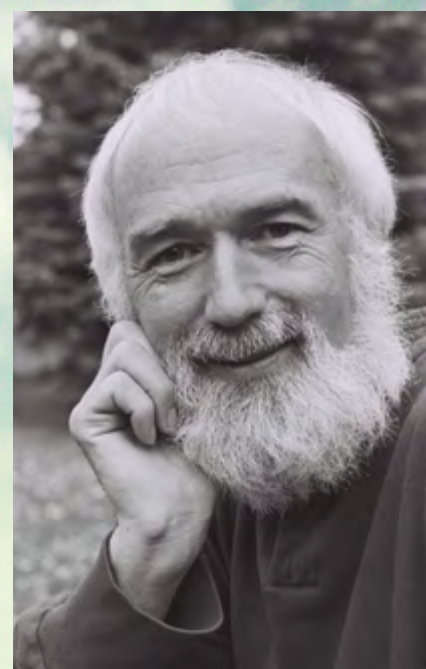
Ty další pak přišly během výstavy ve sklepení starého kostela v podhradí hradu Rabí, neboť jsme do prostoru umístili stůl s lampičkou a na něj pastelky, tužky, fixy, kartony a papíry. A psali a malovali dospělí i děti.

O některé z nich se s vámi chceme v adventním čase podělit. Na stránkách časopisu lze, bohužel, nabídnout jen několik z nich. Všechny pak najdete na webu k výstavě www.obrazkyprodusi.cz v části „pozvání“.

Je hezké uvědomit si a vyslovit svoji odpověď, formulovat svůj „smysl“. Je krásné jej pak svým životem naplňovat, skutečně ho tak prožívat. (A svoji původní odpověď postupně prohlubovat.)

Text: Miroslav Zámečník

Foto: z archivu M. Zámečníka



Miroslav Zámečník (64)

Vystudoval kybernetiku a působí ve zdravotnictví v oblasti informatiky. Je však především nadšený vypravěč slovy a obrázky. K jeho vášním patří fotografování, v poslední době připravuje každý druhý rok novou výstavu nebo audiovizuální představení. V roce 2016 jsme mohli jeho dvě výstavy vidět na hradu Rabí. Další chystá na příští rok. Více informací získáte na www.obrazkyprodusi.cz



<

Výstava se na hradě Rabí konala pod názvem

NESMYSL

SMYSL

MYSL

MY

<<

Ústřední motiv výstavy

>>

2.8. 2016.

Co jsem začal...

...druhý oběd!



Smysl života je život sám.

Jaké to je být dítětem a spadnout do louže, jak chutná buchta s mákem, jak bolí ztráta a jak hřeje teplá ruka přítele...

A postupné chápání, že to celé není nic jiného než klikatá cesta vedoucí k Lásce a k objetí s Bohem, s celým vesmírem a ke splnutí s Ním.

Život je velké dobrodružství! Divoká jízda, ale i zákruty a tišiny. Všechno musíš ochutnat, aby ses stal skutečným člověkem. A všechno musíš pochopit, aby ses stal moudrým člověkem. A všechno musíš začít milovat, abys mohl skutečně pocítit, co je to Být, Žít.

Lenka Jelínková, učitelka



Pochopila jsem, že mám rozdávat radost, vytvářet podmínky pro krásné zážitky, posilovat míruplné myšlenky a být oporou lidskosti.

Anna Nowaková, houslistka

Smyslem mého bytí je smysl bytí. Těší mne vytvořit nebo vypěstovat něco užitečného. Letos se nám moc podařily cukety, dýně a rajčata. Je to hlavně díky fůře koňského hnoje, který nám věnovala koňárka Líba z Lipové. Hotový máme kurník a králíkárnou, vyčistili jsme potok a starou studnu.

Rádi bychom získali malé políčko, když se zadaří, tak i kozu a oslíka. Lucka touží po starém traktoru, já bych ale na nic, co pohání benzin, nespolehal. Ještě do podzimu máme v plánu porazit asi stoletý rozebraný dub kousek od chalupy. Loni do něj uhořel blesk, právě když se pod ním schovávalo stádo býků. Dva to nepřežili. Mělo by z něj být topení na celou zimu. Pokud mi zbude trochu času, rád bych napsal další knížku.

Jan Hnízdil, lékař a autor mnoha publikací

Mým smyslem života je se osmívat a radovat se.
A když se to někdy nepovede tak si řeknu nevaší
zítřka bude mnohem lepší! *Dominika Kopecká*



Texty pro výstavu byly zaslány v roce 2016.



V každé situaci nacházej radost.

Kostel má být vždy a všem otevřený, říká farář Josef Suchár



^
Josef Suchár; v pozadí kostel
Nanebevzetí Panny Marie
v poutím místě Neratov
v Orlických horách

Život a podnikání v současném Neratově jsou postaveny na tradici poutního místa. Spolehlivým magnetem, který přitahuje návštěvníky, se stal neotřele rekonstruovaný a vždy otevřený kostel se skleněnou střechou. Před pětadvaceti lety byl přitom ruinou. Josefu Suchárovi, který místo objevil vlastně náhodou, když na konci osmdesátých let coby jeden z vedoucích na letním táboře hledal místo pro bojovku, Neratov učaroval tak, že si slíbil jednou se sem vrátit a kostel obnovit. A protože po revoluci už jako oficiálně vysvěcený kněz dostal na starost farnosti Orlických hor, nastal čas, aby si své sny splnil. V obnovu Neratova věřil natolik, že přesvědčil dvě rodiny s malými dětmi, aby se spolu s ním do vsi přestěhovaly. A to na počátku nebylo v Neratově ani kde bydlet, domy byly v dezolátním stavu.

Před čtvrt stoletím založil s přáteli Sdružení Neratov. Za cíl si dal obnovit nejen zdejší kostel, tradici poutního místa, ale celou obec Neratov, vysídlenou po druhé světové válce, a navíc pomáhat potřebným. Josef Suchár, který sám sebe neváhá označit za „šíleného faráře z Neratova“, tyto nemalé vize naplnil.

Cesta do neznáma

Obě rodiny, které se rozhodly následovat farářovy vize, radikálně změnily svůj dosavadní život. Kromě vlastních dětí si navíc vzaly do pěstounské péče další, a to s mentálním postižením. „To byla obrovská odvaha přestěhovat se i s dětmi z civilizace se všemi jejími vymoženostmi v podstatě do pustiny bez jakéhokoli vybavení. Prostě jít za svým snem vybudovat místo pro lidi s postižením a pomáhat jim,“ popisuje dlouholetá podporovatelka a zaměstnankyně Neratova Zdeňka Burešová.

Rodiny sester Jany Němcové a Marie Malíkové spolu s farářem Josefem Suchárem tady postupně začaly budovat společenství, které dnes dává rodinné zázemí a práci desítkám lidí, a to

nejen s mentálním postižením. „Už na počátku jsme si řekli, že obnovíme poutní místo smíření pod ochranou Panny Marie Nanebevzaté, ale že ten princip smíření bude v pomoci potřebným a zvláště dětem. Od počátku jsme Neratov spojili s lidmi s handicapem. Obnovu kostela a obce jsme však nedělali pro ně, ale společně s nimi. To se povedlo a funguje to tak dodnes,“ říká Josef Suchár.

Kostel je otevřený všem bez rozdílu – obrazně i prakticky, nikdy se nezamyká. Jeho symbolický základní kámen, pozůstatek původního oltáře, pokřtilo čtrnáct kněží různých církví. Díky tomu se v kostele smí konat třeba svatby snoubenců různých vyznání. Ročně se jich tady odehraje několik desítek a zisk z nich pomáhá rozvíjet místní komunitu.

Začátky nebyly jednoduché, o smyslu obnovit život na vesnici a dát šanci lidem s postižením musel Josef Suchár přesvědčit více lidí než své přátele. Potřeboval, aby jeho plánům uvěřili i místní. Neratov měl na začátku devadesátých let jen dva stálé obyvatele, ale v okolí bylo a je nemálo chatařů, navíc je součástí nedalekých Bartošovic. „Josef, který nikdy nepil, ani na našich velkých rodinných oslavách, se kvůli svému záměru rozhodl dát si tu a tam panáčka slivovice s místními. Uvědomoval si svou jinakost, byl kněz, do vsi přiváděl zvláštní lidi, zůstat abstinentským by bylo další známkou odlišnosti,“ vypráví bratranec faráře Antonín Nekvinda, který se ke Sdružení Neratov naplno přidal v roce 2011 a dnes se stará o marketing a finanční řízení. „Hospoda je v naší zemi prostě základ, v ní domluvíte všechno potřebné, v ní máte šanci mluvit s lidmi o tom, co v Neratově děláte a proč,“ krčí rameny Josef Suchár.

Od kostela k pivovaru

Symbolem Neratova je však kostel. Je místem, okolo něhož se podařilo nejen obnovit obec, ale vybudovat i ekonomicky stabilní podnikání. „Obnovili jsme tradici poutního místa, poutníkům jsme tak potřebovali nabídnout občerstvení, místo k odpočinku i suvenýry na památku,“ vysvětluje Josef Suchár. Neratov disponuje jídelnou a hospodou, kavárnou, ubytovnou, obchůdkem, kde si můžete koupit výrobky z neratovských keramických, textilních, košíkářských a dalších dílen. Postupně tak Neratovští budovali, co sami potřebovali k životu v obci a co očekávali návštěvníci.

„V roce 2011 jsme změnili strategii, začali jsme se věnovat tzv. sociálnímu podnikání. Naším dlouhodobým cílem je udržitelnost našich aktivit,“ upřesňuje Antonín Nekvinda. Dílny proto vyrábějí, po čem je poptávka. Jejich cílem není, abyste si koupili třeba hrnek jen proto, že pomůžete postiženým. Hrnec si máte koupit proto, že se vám líbí a budete ho používat. A pokud potřebujete pro firmu třeba netradiční vánoční dárky, tady vám je vyrobí na míru. „Asi nebláznivější zakázku, kterou jsme zpracovávali, byly pytlíky s uhlím. Jedna firma si je objednala jako dárek zaměstnancům k Mikuláši. Aby nám nenavlhlo, měli jsme fúru složenou v jedné z našich dílen a uhlí jsme vážili na lékárenských vahách,“ směje se vedoucí dílny Kopeček Bohumila Bukáčková.

>>

Interiér kostela zajímavý mimo jiné prosklenou střechou
v





^
Neratovský farář Josef Suchár
(uprostřed) s klienty
v keramické dílně

>
V keramické dílně při práci

Pohled do textilní dílny

v

Novým sociálním podnikem, který dá práci dalším lidem s postižením a do budoucna má pomoci s finanční soběstačností, je neratovský minipivovar. Prvním uvařeným pivem Prorok byste si tak měli mít možnost připít o letošních Vánocích. „Stavíme na tom, že se v České republice minipivovarům daří, máme dobrou vodu, zkušeného sládku a Neratov je už našťastí docela známá značka,“ vypočítává pozitiva Antonín Nekvinda a dodává: „Vybudovat pivovar by ale nebylo možné bez investičního úvěru z programu sociálního bankovníctví České spořitelny. Bez partnera, na kterého se můžete spolehnout a který ve vás věří, by rozvoj nebyl možný.“ O odbyt se nebojí, koneckonců, Neratov má přece vlastní hospodu.

Text: Andrea Studihradová
Foto: Jan Nechvíle a Sdružení Neratov



Neratov (pův. Bärnwald) byl významným poutním místem již od 2. poloviny 17. století, na pouť sem přicházely údajně až čtyři tisíce poutníků. Zázračná moc se přičítala sošce Panny Marie a prameni, který vyvěrá u kostela. Právě díky rostoucí popularitě Neratova byl mezi lety 1723 a 1733 vystavěn barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie, který však v roce 1945 vyhořel.

Sdružení Neratov, o. s., bylo založeno 11. září 1992 jako nestátní, nepolitické a nezávislé uskupení s cílem obnovit poutní místo smíření a vrátit život do vysídlené horské vsi.



*J*edno z předních českých divadel
je tu s námi už 52 let!
A zůstává také patronem naší soutěže
Srdce s láskou darované.



Jan Schmid

Předsedou poroty je tvůrce
a zakladatel Studia Ypsilon Jan Schmid



Do soutěže Srdce s láskou darované se dále zapojí:



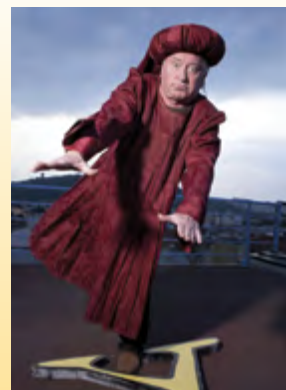
Martin Dejdar



Petr Vacek



Jan Jiráň



Jiří Lábus



Markéta Plánková



Pavel Nový



Jana Synková



Petr Vršek



Každý z nás může být nabarveným ptáčetem

^

Václav Marhoul
při natáčení filmu
Nabarvené ptáče

„Světlo je vidět jenom ve tmě,” říká režisér Václav Marhoul. Zastihli jsme ho v době, kdy po divácky úspěšném Tobruku připravuje další film z období druhé světové války. Nejen na jihu Čech, ale i v exteriérech na Slovensku, Ukrajině či v Polsku vzniká filmová verze slavné románové předlohy Jerzyho Kosińského Nabarvené ptáče. Václav Marhoul se prý do tohoto příběhu židovského chlapce, kterého rodiče ukryjí před hrůzami holokaustu na venkov, a vystaví ho tak neuvěřitelným životním peripetiím, zamiloval po prvním přečtení. Ale řadu dlouhých let příprav trvalo, než se mohl pustit do jeho filmové adaptace.

Láska a dobro

Román amerického autora s polskými kořeny není jednoduché čtení. V čem je podle vás výjimečný?

Je výjimečný v tom, že čtenáři dává neuvěřitelně nekomfortní pocit a zážitek. Ale paradoxně díky tomuto zážitku si může uvědomit cenu toho, co je v našem životě důležité. Tedy kupříkladu lásky a dobra. Pro mnoho lidí je to složitější úvaha, protože si odnesou jen pocit obludária, násilí a lidské zvrácenosti. Ale když jde člověk trochu dál, a tohle bude určitě film pro náročnějšího diváka, tak si uvědomí paradox, že světlo je vidět jenom ve tmě. Nehledě na to, že literární jazyk knihy je naprosto fantastický.

A jak tuto myšlenkovou výjimečnost sdělit prostřednictvím černobílého filmu?

Mezi filmem a literaturou je logický rozdíl. Literatura je o slovech a film o obraze. To jsou dvě úplně odlišné kategorie. Knihu nelze adaptovat obrazově tak, aby souhlasila se čtenářským vjemem, protože každý si slova představuje po svém. Vidí to svými očima, zatímco kamera je absolutně nekompromisní v tom smyslu, že nabízí pohled režiséra a nikoho jiného. Adaptace může být úspěšná jenom tehdy, když se výtvarné pojetí filmu a vyprávění příběhu v jednotlivých záběrech a sekvencích přiblíží vnímání většiny čtenářů, kteří se s ním budou identifikovat. A druhou podmínkou je to, že když čtenář knihu dočte, tak ho to nutí přemýšlet o mnoha věcech. A když skončí film, ona nutnost identicky přemýšlet o těch samých věcech je předpokladem úspěšné adaptace. A já dělám vše pro to, aby to právě tak dopadlo. Ale teď při natáčení se to nedozvím, ten okamžik pravdy nastává až



ve střížně a ne na place. Tady režíruji intuitivně, točím, jak nejlépe umím. Důležitý ale bude názor čtenářů, kteří přijdou do kina si film s knížkou porovnat. Nabarveného ptáče se po světě prodalo na sto milionů výtisků, tak doufejme, že jich pár desítek milionů do kina přijde...

Být „nabarvenej“ znamená být „jinej“

Připadal jste si někdy ve svém životě sám jako nabarvené ptáče?

Mockrát, to je důležitá zkušenost. Když mi bylo patnáct, šel jsem na internát filmové školy do Čimelic. Tam jsem prošel docela drsnou šikanou. Tohle je jeden z mnoha klíčů, proč je Nabarvené ptáče, ačkoli je to strašlivý příběh, moje tak oblíbená kniha. Mohu se s příběhem hlavního

^

Václav Marhoul s herečkou Irenou Máchovou, která je zároveň jeho asistentkou

Mockrát jsem si připadal jako nabarvené ptáče.

<

Tento rozhovor se připravoval během natáčení v Polné na Šumavě




Václav Marhoul (57)

je český scenárista, režisér, herec (člen Divadla Sklep a divadelního uskupení Pražská pětka), producent, podnikatel. Po absolutoriu pražské FAMU začínal jako asistent produkce ve Filmovém studiu Barrandov. V devadesátých letech byl sedm let jeho generálním ředitelem.

hrdiny dobře identifikovat. Ale to může i mnoho dalších čtenářů. Pro získání vlastní empirické zkušenosti člověk nemusí být zrovna Židem nebo Romem. Stačí být „jinej“. Myslím, že tuhle zkušenost má mnoho lidí. Můžou se lišit kupříkladu třeba jen tím, že jinak myslí, že se jinak chovají, cosi jiného nosí na sobě... Snad proto se Ptáče stalo světovým bestsellerem.

Jak obtížné bylo získat práva k natáčení?

Bylo to těžké. V roce 2008 jsme s Petrem Ostrouchovem, který je profesí právník a jinak k filmu také bude skládat hudbu, začali shánět práva. Jenom osm měsíců nám trvalo, než jsme zjistili, kdo je opravdu vlastní. Trefili jsme se do situace, kdy probíhala pře mezi nakladatelstvím Spertus v Chicagu, kterému Kosiński dílo v závěti odkázal, aby jeho knižní tvorbu spravovalo, a nadací jeho druhé ženy. Naštěstí našli kompromis, spor nešel soudní cestu a dohodli se. Teprve po osmi měsících jsem do nakladatelství poslal žádost, ale popravdě řečeno, neočekával jsem žádnou odpověď. Myslel jsem si, že reakce bude nulová, na základě takové té klasické americké arogance, když jim napíše absolutně neznámý režisér, z jejich pohledu odněkud z Tramtárie. Zároveň jsem jim poslal i DVD Tobruku.

A co, chytlo je to?

Ano. K mému velkému překvapení mi do tří týdnů přišla odpověď, že se jim Tobruk a moje režie na něm líbí. Pozvali mě na jednání do Chicaga, cestu jsem spojil s premiérou Tobruku v New Yorku a díky tomu všemu jsem na jaře roku 2009

čekal v jejich mrakodrapu na přijetí. Obrovská recepce, bylo tam asi patnáct asistentek, všude mahagonové dřevo, prvotřídní prostory. Připadal jsem si jak tarantule na dortu se šlehačkou, protože jsem měl na sobě manšestrové sako, tričko a džíny. Myslel jsem si, že mě vydusí, že si pro mě po dvou hodinách přijde pátý zástupce osmého ředitele šesté podsektory a po několika minutách jednání mi řekne: „No, dobrý, sedněte na letadlo, leťte domů, my vám dáme vědět.“ Ale já čekal jen dvě minuty, jedna z těch asistentek mě odvedla do zasedačky, za tři minuty přišli tři borci, na sobě ručně šité obleky, kravaty a boty. Byli to hlavní právníci a šéf celého literárního oddělení. A začal výslech. Všechno se to točilo okolo toho, proč to chci točit. Proč? Proč jsem si to vybral, proč to tak chci udělat, proč to tak cítím? Když jsem pak nad tím později přemýšlel, usoudil jsem, že se potřebovali ubezpečit v tom, že s tou látkou nespekuluju, že nemám zájem o to ji koupit, abych na tom vydělal peníze, ale že to je z mé strany pravdivé.

Další roli v tom sehrálo i to, že jsem z jejich pohledu z východní Evropy a že té látce určitě budu rozumět víc než režisér někde v Texasu, což je myslím celkem dobrá úvaha. Hodinu mě tedy vyslýchali, pak se šli poradit, přišli za deset minut a řekli: „Tak my vám to dáme.“ A já měl pocit, že venku se Chicago kácí jak domino, byl to absolutní šok. Myslel jsem si totiž, že se vrátí, dají mi hobla, vyhodí z okna z toho sedmnáctého patra, venku mě seškrábou, nasypou do krabice a pošlou do Prahy. Nicméně dalších čtrnáct

>

Z natáčení filmu Tobruk



měsíců jsme ještě řešili, za jakých podmínek a za kolik. Bylo to těžké, ale férové jednání. Bojoval jsem třeba hlavně za to, že nebudou mít právo schvalovat scénář, že se k němu budou moct jen vyjadřovat a já pak jejich návrhy případně vezmu v potaz. A takových bojů tam byly mraky, smlouva má desítky stránek. Takže dohromady trvalo získání práv dvaadvacet měsíců.

Dobrý film angličtinu nepotřebuje

Plánujete 120 natáčecích dnů s lokacemi ve čtyřech evropských zemích. Kde jste sháněl prostředky?

Všude možně. Izrael, Francie, Anglie, Belgie, Nizozemsko, všechny skandinávské státy. Ale s nulovým úspěchem. Všichni mě nutili, aby byl film v angličtině, ale věděl jsem, že tohle kritérium by film zničilo. Nebyl by pravdivý. Nakonec jsem uspěl u nás, na Slovensku, v Polsku a na Ukrajině. Co se týče jazyka, na filmovém trhu převládá názor, že co je v angličtině, to je prodejné. Bez výjimky. V Ptáčeti vystupují Němci, Rusové, nějakí Slované, Češi. Kdyby všichni mluvili anglicky, tak si diváci řeknou, proč je vlastně nějaká válka, proč se všichni neseberou a nejdou spolu do baru na panáka? Já zastávám názor, že angličtina špatný film nezachrání a dobrý ji nepotřebuje. Taky jsem musel hodně obhajovat a vysvětlovat to, že film musí být černobílý. Uvědomil jsem si to před šesti lety na obhlídkách v Polsku, v Bieszczadech, kde jsem byl s architektem Honzou Vlasákem. Bylo léto, všechny louky zelené, slunce žluté, nebe modré. To by prostě nešlo. Když to přeženu, pak by některé scény působily jak reklama nějaké cestovní kanceláře.

Po skvostné humoresce Mazaný Filip a vpravdě drsném válečném dramatu Tobruk přicházíte s možná ještě drsnějším, ale komornějším příběhem. Jaký bude váš další režisérský film?

To ještě nevím, musím se zamilovat. Musí to být láska, jinak se to nedá dělat. Někteří režiséři natočí za rok několik seriálů, filmů, to já nemůžu. Teď mám srdce zavřené, teď patří jediné ženě a to je Ptáče.

Jak při svém pracovním nasazení relaxujete?

Rodina, sport, četba, flákání se, dobré víno... Sport je důležitý, vyčistím si při něm vždycky hlavu. Mám rád volejbal a fotbal, v zimě s rodinou lyžujeme a v létě jezdíme na vodu. Letos jsme jeli Otavu, jinak mám rád Lužnici, Ohři.



Divadlo Sklep, jehož jste nedílnou součástí, loni oslavilo 45 let. ČT Art do svého programu zařadila cyklus Böhmen und Mähren, kde představujete řezníka Harakiri a s Milanem Šteindlerem hrajete Romea a Julii v ruštině. Vaše asi nejznámější scénka je ale Nemenuj, kde představujete drsného dobrodruha Olafa...

Ta scénka se mně psala moc dobře. Mám ji rád. Pravzorem Olafa byl náš tělocvikář z FAMU Vráta Otomanský. Já tehdy na škole závodně lyžoval, jezdili jsme vysokoškolskou ligu. No, závodně, našemu oddílu se říkalo Létající pluhy. Otomanský jezdil fantasticky, ale jenom ráno a většinou jen hodinu denně, kdy byly sjezdovky ještě netknuté. Na tréninky jsme jezdili do Rokytnice nad Jizerou. Jednoho dne jsme stáli u vleku, kde byla jako vždy za bolševika šílená fronta. Najednou se odněkud vynořila výtvarnice Martina Riedlbauchová a hledala, jak by předběhla. Zmerčila nás a viděla, že jsme celkem blízko turniketů. Otomanský jako vzor zdravého životního stylu zrovna kouřil svoji oblíbenou marsku, když Martina zakřičela: „Haló, pane Otomanský, haló, haló!“ A on vytáhnul tu cigaretu z pusy a mezi zuby procedil: „Nemenuj.“ Tak vznikla Olafova slavná hláška. Ale na Sklep teď opravdu nemám vůbec čas. Pro mne je rozhodující Ptáče. Budou na něm ještě bezmála dva roky práce, takže na podzim 2019 v kině...

^

Václav Marhoul
s autorkou rozhovoru

Na filmu budou ještě dva roky práce. Takže na podzim 2019 v kině...

Text: Štěpánka Kotrbová

Foto: archiv V. Marhoul a F. Kotrba



Jak místo setkávání v Okrouhlém Hradišti opět otevřelo cestu od srdce k srdci

Píše se rok 2002. V jeho prvních podzimních dnech poprvé otevíráme dveře kostela Narození sv. Jana Křtitele v Okrouhlém Hradišti. Jsme vybaveni ručně psaným lístkem od tehdejšího správce farnosti, že můžeme využít varhany tohoto chrámu k hudebnímu školení výměnou za to, že kostel občas vymeteme a vyvětráme. Varhany hrály, kostel byl větrán a vymetáno stále hojněji padající listí a posléze i první sněhové vločky.

Rok první

Nastal zimní čas a blížily se Vánoce. Vydali jsme se proto za P. Janem s prosbou, jestli by nám neodsloužil vánoční bohoslužbu slova. Nevěřil příliš v úspěch takového podniku v do té doby poněkud duchovně vyprahlé lokalitě, ale přesto jsme se na svátek Mládětek u kostela sešli, překlápěli i za sucha těžko schůdnou návsí, v tu dobu ještě vylepšenou ledovým pokryvem, a vstoupili do zšeřelého domu Páně.

Pán zde přebýval, ale lidé tu nebyli. Zázraky se však dějí a nás se sešlo k oslavě Kristova narození celých dvacet. Varhany zpívaly, tedy i trochu skřípěly, to zanedbaným laděním, a hlasy andělské se nesly z kůru. Do nitra zafukoval sněh, okna nebyla v nejlepší kondici a střechou zatékalo.

Sněhy roztály, stráně se začínaly zelenat, blížily se Velikonoce. I pravil P. Jan: Což udělat si takové malé setkání velikonoční? Trochu hudby, trochu zpěvu, nějaké duchovní slovo k tomu. No a taky to dát na vědomost, on nakonec i náš Pán potřebuje reklamu.

To bylo lidu, to bylo naslouchajících uší a otevřených srdcí! Museli jsme dát za pravdu jedné zkušené profesorce hudby znalé místních poměrů, která nám na samém počátku říkala: „Otevřete dveře chrámu a nechte zaznít hudbu. Oni přijdou.“

Nastalo léto a svátek cyrilometodějský – důvod k dalšímu setkání. A pak svatý Václav a rok s kostelem se pomalu uzavíral. Hudba i slovo zněly a lidé přicházeli do kostela zas a znovu. Tehdy začalo být zřejmé, že je nutno zamyslet se nad jeho kondicí. A to nebyla žádná sláva. Střecha rospadlá, dřevěné konstrukce spořádal červotoč a dřevokazná houba, základy byly podmočené a fasáda žádná.

Nezbývalo tedy, než našemu sousedskému snažení dát institucionální formu, aby bylo vůbec možné pomýšlet na nějaké zlepšení, respektive záchranu. Tak vzniklo občanské sdružení (dnes spolek, podle platné právní úpravy) Poutníci od sv. Jana, které si jako svůj program stanovilo zachránit a revitalizovat tento dům našeho Pána.

Rok druhý

Opět podzim, další náš rok života s kostelem se uzavíral. A my se mohli radovat z prvního úspě-

chu. Kostel dostal nové krovy a novou střechu. Když se přiblížil první advent, bylo zřejmé, že tuto zimu už nám uvnitř na hlavu sněžit nebude. Nebyla to jen naše zásluha či farnosti, ale celého Mikroregionu Konstantinolázeňsko. A tak, abychom si to společné dílo také společně užili, rozkolébali jsme k životu ještě jednu tradici. Adventní setkání s hudbou a duchovním slovem spojené s rozsvícením vánočního stromu Konstantinolázeňska na kostelní terase.

Roky další

Tak se děje od té doby každoročně v sobotu před první adventní nedělí. A bývá to první zažehnutá adventní svíce ve veřejném prostoru na Tachovsku.

A ještě jeden milník je spojen s tím rokem. Už jsme Vánoce neslavili na svátek Mládětek, ale byla zde po více než půlstoletí také první půlnoční. Do poslední chvíle, než zvon začal svolávat lid z blízkého i vzdáleného kraje, ozývalo se ze střechy rytmické klepání. Zaznělo zvonění a za fanfár troubení přicházel P. Jan, všichni povstali, sotva se vešli a do poslední řady se vtěsnali poslední příchozí. Byli to pokrývači, kteří před několika okamžiky osadili poslední detaily nové střechy.

V letech dalších se dařilo. Technický stav kostela se stále zlepšoval. Po nové čepici získal i suché boty a oraniště v jeho okolí se proměnilo v místo pro setkání. A nakonec má dnes i pěkný kabátek. Když se nám z něj podařilo vytvořit takový malý drahokam, který sice nepovstával úplně z popela jako více než stovka jiných chrámů v diecézi, ale přesto byl na hranici rozpadu, přidala i obec Konstantinovy Lázně svůj příspěvek – revitalizovanou náves a její parkovou úpravu.



Jsme sdružení občanů, kterým není lhostejné, jak vypadá to, co ruce a um minulých generací vytvořily. Dominantou našich měst i vesnic jsou kostely. Byly a jsou především místem, kde se lidé scházeli, aby vyznávali svoji víru. Zároveň však tvořily pro určité lidské společenství místo setkávání. Místo, kde zněla hudba a zpěv.

Jsme v kraji, kde většina kostelů o toto své poslání přišla. Zubem času a zdánlivou nepotřebností byly často odsouzeny k rychlému či pozvolnému zániku. Avšak vesnice bez kostela je jako člověk bez hlavy. Nepěkná představa.

Sdružili jsme se proto, aby se nenaplnila. Síly i prostředky máme omezené, a proto se naše úsilí skromně zaměřuje na místo, kde jsme se poprvé sešli – na farní kostel Narození sv. Jana Křtitele v Okrouhlém Hradišti.

*Programové prohlášení
zakladatelského výboru
Poutníků od sv. Jana*

<

Rekonstrukce kostela
byla náročná

>>



^

Hudba Hradní stráže a Policie ČR
(zcela nahoře) a shromáždění
věřících při bohoslužbě

Žehnání vánočního stromu
před kostelem

v



Roků patnáct

Patnáct let žije náš kostel novými či obnovenými tradicemi. Stal se opět místem, kde se lidé setkávají nejen se svým Bohem, ale také jedni s druhými. Za těch patnáct let to byly zástupy. Několikrát měl možnost přivítat významné osobnosti, a to nejen církevní. O svůj um se zde s návštěvníky podělila řada umělců a souborů, včetně sólistů pražského Národního divadla a souborů Hudby Hradní stráže a Policie ČR.

Otevřel cestu od srdce k srdci, stal se mostem mezi námi a těmi, kteří před více než sedmdesáti lety museli toto místo opustit. Nejlépe to vyjádřil zástupce původních obyvatel, který na sklonku svého života přivezl příspěvek rodáků našemu obnovitelskému dílu, s vypětím sil překonal bariéru presbyterního schodu, rozhlédl se po interiéru a řekl: „Vidím, že kostel je v dobrých rukách, už můžu umřít.“ Chrám se tak stal místem smíření.

Kostel však také změnil majitele. Aby byla zjednodušena cesta pro získání prostředků na jeho obnovu, byl rozhodnutím diecézního biskupa v roce 2008 darován občanskému sdružení Poutníci od sv. Jana.

Nejdůležitější však je, že se do něj vrátila liturgie. Dnes je místem s pravidelným bohoslužebným životem. Snoubenci zde vstupují do manželství před Bohem i před zákonem, probíhají zde křtiny, vyprovázíme odtud ty, kteří nás předešli na cestě k věčnosti.

Aby to vše bylo možné uskutečnit, bylo potřeba vynaložit nemalé prostředky a snad ještě větší úsilí. Poděkování patří všem, kteří se o to zasloužili. Jsou to instituce i jednotlivci. Kostel by se neprobudil k novému životu, nebýt emeritního opata tepelského a faráře konstantinolázeňského P. Jana Kř. Vladimíra Franzeho, O.Praem. Nebylo by logických návazností aktivit bez vstřícnosti a pochopení obce Konstantinovy Lázně. Nebylo by finančních prostředků evropských fondů, kdyby se nepřipravila cesta k jejich získání ze strany Mikroregionu Konstantinolázeňsko a MAS Český Západ – Místní partnerství. A všechno to snažení a vynaložené prostředky by byly odsouzeny k jepičímu životu, kdyby nebylo „poutníků“ v místě trvale žijících, kteří věnují kostelu každodenní péči. Dělat to měsíc, rok, pár let, ale patnáct let, to už není jen hobby, to už je poslání.

Text: František Fabík

Foto: archiv F. Fabíka a OÚ Konstantinovy Lázně

O Okrouhlém Hradišti a jeho kostele

Jde o místní část obce Konstantinovy Lázně. Vesnice byla založena jako převážně zemědělské sídlo. V první polovině minulého století měla 115 domů a 550 obyvatel téměř výhradně německé národnosti. Byla zde řada služeb, sídlo farnosti, školy, poštovního a správního úřadu. V červenci 1945 dochází ke stoprocentnímu odsunu obyvatelstva a postupnému dosídlování občanů z vnitrozemí a repatriovanými volyňskými krajany. V současnosti ves tvoří 69 domů trvale obývaných, 22 objektů rekreačních a 140 stálých obyvatel. Ve vsi není škola, obchod ani hostinec.

Kostel Narození sv. Jana Křtitele pochází ze 13. století, možná na místě starší stavby. Původně gotická jednodlná stavba s vnitřní sakristií byla upravena v pozdním baroku. Při požárech v 19. století byl kostel vážně poškozen a věž měla narušenou statiku, proto při následné rekonstrukci dostala vnější opěrný systém raně gotického typu, vytvořený z robustních kvádrů čediče z blízkého lomu. Ke kostelu se přimyká objekt fary, také středověkého založení, který je zajímavý tím, že je typem středoněmeckého selského domu v extrémní vzdálenosti východním směrem od typového zdroje. Fara spolu s dvorem byla hospodářským a také společenským centrem obce a v případě nouze, jako například po požárech, sloužila i jako škola.

Od roku 2006 je fara spolu s dvorem svěřena do zápůjčky Poutníkům od sv. Jana, kteří ve spolupráci s obcí a SDH postupně areál revitalizují na komunitní centrum a skromnou ubytovací kapacitu pro poutníky.



Srdce *s láskou darované* má svou hymnu

1/

*Srdce tluče pomaličku,
zamyslí se na chvíličku.
/:K srdci dětí najde klíč,
ví, že tma je dávno pryč.:/*

2/

*Dospěláku, ohlédni se,
uvidíš náš krásný svět.
/:Srdce láskou otevřené,
cestu, co je samý květ.:/*

Refrén:

*/:Srdce s láskou darované
podávám Ti na dlani.
Stačí dotek, pohlazení,
úsměv mraky odhání.:/*



Text, který vznikl na základě prací zaslaných do soutěže
Srdce s láskou darované, zhudebnil Jindra Fritsch.
Písničku si můžete poslechnout na stránkách www.srdceslaskou.cz





Jiří Petrdlík:

Náš sbor je ostrůvek lidskosti Jdeme tak trochu proti proudu času

^

Koncert ve Smetanově síni
Obecního domu k počtě
prof. Miroslava Košlera začíná

>>

Děkovačka

Chodila jsem do školy v době, kdy se ještě v hudební výchově hodně zpívalo. Takže jsme se na ni celá třída těšili a všichni z ní měli jedničky nebo dvojky. V našem pohraničním okresním městečku byly před těmi asi čtyřmi desítkami let tři základní školy a všechny měly svůj dětský pěvecký sbor. Každoročně se předháněly, který bude ten nejlepší, ale my zpěváci jsme měli jasno: ten náš. Hlavně díky naší skvělé paní učitelce Vlastě, která nás pravidelně vybičovala k tomu, že jsme zpívali jako slavíci. Když jsme s ní jeli autobusem na nějaké to vystoupení do blízkého i vzdálenějšího okolí (a že jich bylo!), to byste koukali, co všechno se kromě rozezpívávání po cestě probralo a jaká byla legrace. Takže když mě kamarád Igor pozval na koncert Pražského smíšeného sboru, v němž už pár let ve svém volném čase zpívá, přijala jsem pozvání s nadšením. Nádherný hudební prožitek mě navíc přinutil zavzpomínat a vrátit se v čase.

Profesionální amatéři

Ve Smetanově síni pražského Obecního domu bylo ten horký letní večer nabito. Těšili jsme se na provedení Německého requiem od Johannese Brahmsa. Slavnostní událost uzavírala 72. koncertní sezonu Pražského smíšeného sboru a byla věnována Miroslavu Košlerovi, legendě českého sbormistrovství a hlavně budovali tohoto tělesa, který před rokem ve svých pětadesáti letech zemřel. Pro ten večer se spojil Pražský smíšený sbor s Pěveckým sborem ČVUT, aby společně vytvořily chór čítající asi sto třicet zpěváků a zpěvaček, jenž byl důstojným partnerem Severočeské filharmonii Teplice. A mně se spolu s nádhernými, i když chvílemi tesknými tóny linuly do duše harmonie, pozitivní energie, síla, vzájemnost, vznešenost... To vše totiž vyzařovalo ze zpěváků hrdě stojících pod ohromnými varhanami s portrétem Bedřicha Smetany.

Přede mnou přitom zpívali jako profesionálové „obyčejní“ smrtelníci, kteří studují a pracují, mají své rodiny, své radosti i strasti a žijí v neméně uspěchaném světě jako my ostatní. Navzdory tomu najdou dvakrát týdně večer dvě hodiny čas se sejit a cvičit, aby pak mohli sebe i své okolí oblažit takovým hudebním zážitkem. A je jim od osmnácti do devadesátí. Jak jsem se totiž později od současného umě-

leckého vedoucího Pražského smíšeného sboru Jiřího Petrdlíka dozvěděla, jeden člen souboru zakončil právě ten večer v Obecním domě svou sedmdesátiletou pěveckou kariéru v tomto dobrovolném hudebním uskupení.

Síla lidskosti

Klasik by se zeptal: Jak je to možné? Co vede dnešní časově zcela jistě velmi zaneprázdněné lidi k tomu, aby chodili ve svém volnu a za své peníze do sboru „dělat“ vážnou muziku?

Jedna z odpovědí ke mně přišla od Miroslava Košlera: „*Sbormistr a jeho sbor mají k sobě velmi úzký vztah, on by měl být přítelem, rádcem, tátou... Sbormistr se sborem bohatne, chudne, zamilovává a rozvádí se – a jeho členové za ním často přicházejí i v záležitostech zcela soukromých,*“ řekl v roce 2011 v rozhovoru pro časopis Harmonie.

A Jiří Petrdlík, žák pana profesora Košlera, který pokračuje v jeho odkazu, mi celkový obraz doplnil: „Myslím, že každý z asi osmdesáti členů našeho sboru by vám řekl, že je jeho život se sborem tak nějak hezčí, veselejší, smysluplnější. Nejde tu pouze o hudbu samotnou, kterou se snažíme společně vytvářet a šířit dál, ale také o lidský pocit sounáležitosti, soudržnosti, přátelství. O společné zážitky, překonávání překážek.“



Jiří Petrdlík (40)

Náleží k nejvýraznějším dirigentským osobnostem své generace. Po studiu na Pražské konzervatoři a HAMU byl angažován jako šéfdirigent Městského divadla v Brně, od roku 2004 je stálým dirigentem divadla J. K. Tyla v Plzni. Současně spolupracoval s významnými operními scénami v Polsku, Francii, Itálii, USA a Egyptě. Na poli symfonické hudby pravidelně vystupuje s významnými domácími i zahraničními tělesy (Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Moravská filharmonie Olomouc, Podkarpatská filharmonia Rzeszów). Několik let působil jako generální hudební ředitel a šéfdirigent Káhirského symfonického orchestru. Od roku 2010 je uměleckým šéfem Pražského smíšeného sboru. Věnuje se i pedagogické a muzikologické činnosti.





Pražský smíšený sbor

Je součástí sborové scény již od roku 1945 a jeho historie je spjata s profesorem Miroslavem Košlerem. Pod jeho vedením se těleso vypracovalo na vrchol poloprofesionální sborové scény. V roce 2010 předal pomyslnou taktovku svému žákovi Jiřímu Petrdlíkovi. Sbor spolupracuje s významnými tělesy na poli české a zahraniční hudební scény a získal řadu tuzemských i mezinárodních ocenění. Jeho repertoár zahrnuje širokou škálu duchovních i světských děl mnoha autorů, počínaje mistry klasicismu (Mozart, Haydn, Beethoven) přes české a světové autory 19. století (Dvořák, Janáček, Smetana, Čajkovskij, Verdi) až po tvorbu skladatelů současných (Tučapský, Lukáš), ale také ruské pravoslavné zpěvy či české, moravské a slovenské lidové písně.

>

Vystoupení v Polsku

Pro mne osobně je Pražský smíšený sbor srdeční záležitostí, obrovský závazek, jenž cítím vůči panu profesorovi, který byl mým nejmilejším učitelem. Měl obrovské charisma, noblesu, byl skvělý, lidský, a přitom přísný pedagog a stále mám pocit, že se od něj učím, že je tu s námi a dohlíží, jestli to děláme nejlépe, jak umíme.

Právě tento Košlerův sbor představoval před dvaceti lety, když jsem přišel na Pražskou konzervatoř, můj první kontakt s živým tělesem a беру ho už také jako součást mého ne toliko profesionálního života. Dalo by se říct, že do sboru chodím po práci v divadle, kterou mám samozřejmě taky rád, ale jinak, tak trochu relaxovat a vyčistit si hlavu. Jsem tu víc svým pánem, baví mne sbor dál rozvíjet a posouvat jeho hranice, stejně jako to dělal můj slavný předchůdce. Baví mne budovat výkonný kolektiv, kde panují přátelské vztahy a lidé se vzájemně podporují.“

Zážitky pro každého?

Mám chuť se k těm nadšencům přidat a jít si zazpívat. Jenže, jak to vlastně je? Kdo se může přihlásit? I takový laik jako já? Vybavila jsem si profesionální koncert v Obecním domě, který rozhodně nebyl jen o zpívání pro radost.

„Před časem jsem si položil přesně tuto otázku,“ poznamenal Igor Rolinek, který je se sbo-

rem spjatý už víc než pět let. „Hudba je můj život a zpívání v takovém sboru mě vždycky lákalo. Když mi o něm tehdy řekla kamarádka, byl jsem plný pochybností. A ještě víc jsem jich měl po první návštěvě zkoušky. Vždyť oni zpívají tak nádherně jako profici! Takto to nikdy nezvládnou,“ napadalo mě. Výběrovou zkouškou u pana dirigenta jsem však prošel, a tak jsem si řekl, že zkusím vydržet tříměsíční zkušební lhůtu a uvidím. Tehdy bylo důležité, že mě v tom mí budoucí kolegové nenechali. Když jsem potřeboval, přispěchali s radou, zasvětili mě do aktuálních notových partií, ale také do toho, jak to v souboru vůbec funguje. Mohl jsem využít pomoc zkušeného hudebníka a hlasového pedagoga Pavla Towena Veselého, který vyučoval i profesionální zpěváky a herce, například Ewu Farnou. Dostal jsem všeobecnou podporu, důvěru, velmi rychle zapadl do kolektivu. A to tak, že už po pár měsících jsem odzpíval první společný koncert a ještě tentýž rok s nimi vyjel na zahraniční turné,“ vzpomíná na své začátky v tomto tělese: „Jsem vděčný, že mohu být součástí jeho dalšího příběhu.“

„Další členy vítáme,“ doplňuje ho Jiří Petrdlík. „A jestli si ti hodně mladí myslí, že s námi nezažijí adrenalin, tak se mýlí. Chápu, že dnes jsou in počítače, sociální sítě a adrenalinové sporty. Ale kdo by chtěl zkusit něco jiného, garantuji mu, že zpívání mu přinese stejné zážitky jako





jízda na snowboardu nebo lezení po horách. I my překonáváme své vnitřní bariéry. A v neposlední řadě, kdo má to štěstí, že může říct, že chodí na zkoušky do Národního divadla a zapíval si s profesionálními tělesy v katedrále sv. Víta nebo v Rudolfinu? Kdo v rámci hudebního turné projel Čínu nebo Japonsko?“

Těch tuzemských koncertů je pravidelně mnoho do roka od Pražského hradu, Rudolfinu, Obecního domu přes nejrůznější kostely a chrámy. Co se týče zahraničí, sbor už zavítal do Ruska, Španělska, Německa, Francie, Egypta, Japonska, Srbska, Lotyšska, Číny, Rakouska či Polska. Podle slov jeho „velitele“ se příští rok chystají společně hodně daleko. Ale kam přesně, to je ještě tajemství.

„Nyní nás čekají vánoční koncerty zaměřené na polskou hudbu a pak se vrhneme na nový repertoár, příští rok bude náročný. Rádi bychom v roce 2020 vydali CD k našemu 75. výročí. Tři čtvrté století souboru není zrovna málo,“ uzavírá Jiří Petrdlík.

A co vy, zpěváci? Přidáte se?

Text: Jana Jenšíková

*Foto: archiv Jiřího Petrdlíka
a Pražského smíšeného sboru*

Rádi zpíváte? Přijďte zpívat k nám do sboru! Hledáme nové zpěváky.

Zveme vás na nezávaznou návštěvu zkoušky sboru.

Pravidelné zkoušky:

pondělí – provozní budova Národního divadla,

čtvrtek – divadelní sál Jedličkova ústavu,
U Jedličkova ústavu 2, Praha 4,

vždy od 19.00 do 21.00.

Kontaktujte nás na tel. 725 728 895 nebo
na e-mailu sacha.z@centrum.cz



Miroslav Košler

(1931–2016)

Sbormistr, dirigent a pedagog Miroslav Košler absolvoval pražskou AMU v oboru dirigování a již od roku 1951 působil jako sbormistr tehdejšího Pěveckého sboru ČKD Praha, dnešního Pražského smíšeného sboru. V čele tohoto tělesa stál po dobu téměř šedesáti let, a měl tak rozhodující vliv na jeho formování a růst. Od roku 1993 byl profesorem sborového dirigování na Pražské konzervatoři a stejný obor vyučoval do roku 2008 i na Hudební fakultě Karlovy univerzity. Pod jeho vedením vyrostlo několik výrazných osobností mladé dirigentské generace (Marko Ivanovič, Jiří Petrdlík, Jakub Zicha). V roce 2010 mu ministr kultury udělil medaili Artis Bohemiae Amicis.

↳

Turné Pražského smíšeného sboru v Japonsku (horní foto)



Za krásou domoviny

Zpráva příštím generacím

^
Kostel sv. Vavřince
v Leskovci nad Moravicí je
architektonickou dominantou
obce tyčící se na břehu
přehradního jezera Slezská
Harta

Lidé si plní s postupujícím věkem různé sny. Někdo si pořídí novou rodinu, jiný se s tou původní na penzi přestěhuje z města na venkov a koupí si psa. Někdo objedná kus světa a jiný konečně objeví, jakou krásu má za humny. A někdo si řekne, že je tu proto, aby po sobě něco užitečného zanechal. Milan Gajdík se například rozhodl, že se svou ženou Vlastou zmapují kus historie bruntálského okresu, v němž žijí celý život. Prostě tak, aby nebyla zapomenuta.

Lásku k historii jste nejspíš dostal do vínku. Čím to vlastně začalo?

Můj otec ve mně pěstoval zájem o filatelii a známky mne později přivedly k poštovním razítkům. Začal jsem sbírat otisky poštovních razítek obcí bruntálského okresu a spolu s nimi se zajímal o historii jednotlivých pošt a obcí. Bylo pro mne fascinující pozorovat jejich vývoj, jak se například v čase měnily i jejich názvy z německých na české, latinské a tak různě. Stejně jako se měnilo i jejich obyvatelstvo, nezapomeňme, že se jedná o pohraniční okres.

A kostely a kapličky k nim neodmyslitelně patřily...

Ano, kostel byl a často naštěstí zůstává jejich přirozenou dominantou, místem nejen duchovním, ale hlavně společenským. Na začátku jsem si jich pár vyfotil jen tak, protože fotografování patří k mým dalším koníčkům, a už to jelo.

Kdy vznikla myšlenka na knížku?

Ta se zrodila až v průběhu focení. Nejprve jsme to s mou ženou brali jako hezké výlety na čerstvém vzduchu. Pak jsme si řekli, že by bylo dobré kostely a kaple důkladně zmapovat, protože mnohé z nich tu za pár let s největší pravděpodobností už nebudou stát. Byli jsme oba už v důchodu a měli jsme energii a chuť se tomu věnovat. Zahájili jsme zkraje roku 2011. Podnětem byl také dárek od naší dcery Dagmary v podobě velmi dobře zpracovaného zahraničního autoatlasu České republiky, kde byly všechny kostely a kaple zaznamenány jako na vojenské speciálce. Podle něho

jsme zpracovali podrobný itinerář a začali jsme jednotlivá místa objíždět, přičemž jsme se pohybovali na území, které spadalo do okresu Bruntál v šedesátých letech minulého století. Já jako řidič a fotograf a manželka jako hlavní průzkumník a zásobovač. A později také vyjednávač – to když jsme jednali se starosty a starostkami jednotlivých obcí, aby vznik naší knížky podpořili. Více pochopení jsme našli jednoznačně u starostek.

Je třeba připomenout, že se jednalo o víc než sedmdesát míst a stovky kostelů, kapliček a hřbitovů, tedy projekt dlouhodobý. Byly chvíle, kdy jste si říkali, jestli vám to stojí za to? Vždyť od prvního okamžiku bylo jasné, že vás bude stát nejen energii, ale také finance, které se nejspíš nevrátí.

Na začátku jsme si nedokázali představit, co to bude práce. Že kostely nemůžeme fotit za každého ročního období a počasí. Že když se okolí olístí, kostel často nelze ani najít, natož fotografovat. Že budeme muset na některá místa jet minimálně dvakrát, aby třeba zrovna nepršelo a byla hezká obloha. Že některé stavby ani napotřetí třeba vůbec nenajdeme. Mnohokrát nás opustily síly a chtěli jsme skončit. Třeba když se stalo, že jsme omylem smazali v počítači část již zpracovaných dat. Ale nejsme zvyklí utíkat od rozdělané práce, nechtěli jsme se jen tak vzdát.

Určitě jste přitom posbírali spoustu zážitků. Můžete nějaký trošku adrenalinový zmínit?

Třeba když jsme jeli fotit kostel sv. Jiří v Pelhřimovech, což je dnes už neexistující obec v česko-



Milan Gajdík (74)

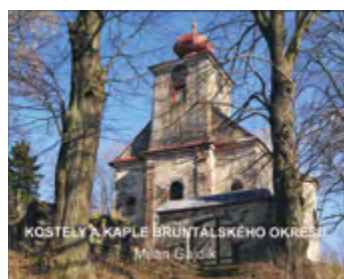
Na Bruntálsku žije od roku 1946, nejdříve ve Vrbně pod Pradědem a od roku 1957 v Bruntále. Na místním gymnáziu se jako student seznámil se svou ženou Vlastou a od té doby jsou spolu. Mají dceru Dagmaru, která je lékařkou, dvě vnučky a tři pravnučky. Kromě rodiny patří k jeho vašním historie a fotografování.



<
Rýmařovský kostel Navštívení Panny Marie, zvaný kaple V Lipkách, je perlou severomoravského baroka. Na první pohled je vcelku nenápadný, ale překvapí bohatostí interiéru a zejména nádhernými freskami

>

Ke hřbitůvku a kapli sv. Jana Křtitele na návrší Malé Štáhle vystoupáte po stovce dřevěných schodů. Kaple byla původně zasvěcena Čtrnácti pomocníkům. V roce 1759 ji nechal postavit rychtář Augustin Meyer. Občané o ni stále s láskou pečují



^

Obálka knihy Milana Gajdika Kostely a kaple bruntálského okresu

>

Farní kostel sv. Jiří v Lomnici je jednolodní renesanční stavbou s gotickým jádrem ze 14. století. Na hřbitově je památník a hrob 323 válečných zajatců, kteří zahynuli v lomnickém zajateckém táboře v letech 1939 až 1945

-polském pohraničí, která byla po druhé světové válce vylidněna (*dnes část Slezských Rudoltic – pozn. red.*). Na cestu jsme se vydali za krásného počasí, ale mezitím přišel obrovský déšť a my se s autem brodili kalužemi, aniž jsme měli tušení, jak je která vlastně hluboká. Ke kostelu jsme se pak doslova prodírali úvozem mezi keři, které nám zboku škrábaly lak na novém autě. A zpátky jsme se vraceli přes pole mezi stádem krav, protože jsme se báli znovu do té vody. Nakonec se nám zrovna tyto fotky později v počítači vymazaly, tak jsme tam museli znovu.

A něco z veselejšího soudku?

Samozřejmě i úsměvných historek byla spousta. Když jsme objížděli představitele obcí, aby na knížku přispěli, tedy aby si pár výtisků pro potřeby obce objednali a my mohli přistoupit k tis-

ku, jeden z nich nám řekl: „Pěkná fotka kostela, ale proč tam nemáte ještě tu druhou věžičku?“ Opáčil jsem, že to vcelku není možné vyfotit. „Kdybyste vlezl Novákovi přes plot na zahradu, tak byste to vyfotil perfektně,“ přispěchal s radou starosta. A tak jsme to jeli nafotit znovu. Počasí nám nepřálo, hodinu a půl jsme seděli v autě a čekali, než se udělala díra v mracích a dalo se fotit. Vyskočil jsem z auta, vlezl Novákovi přes plot na zahradu, udělal blik – a obec si knihu nakonec ani nekoupila.

Většinu sakrálních staveb máte nafocenu pouze zvenějšku? Proč jste nefotil i jejich interiéry?

Protože je jich převážná většina zavřených. Bylo spíše výjimkou, že nás do nich pustil kastelán nebo třeba paní uklízečka, a to spíš náhodou.



Jediným duchovním, který nejspíš vycítil opravdovost našeho úsilí a podpořil nás, byl rýmařovský děkan František Zehnal. Ochotně se mnou objel všechny kostely a kaple, které má v děkanátu, a také mi je otevřel. Zažili jsme přitom také spoustu zajímavých chvil. Například ve Stříbrných Horách jsme museli ke kapličce přes vysokou travu a keře. Dveře už dlouho nikdo neotvíral, takže jsme je pak nemohli zavřít. A protože pan děkan nemohl nechat objekt otevřený, hodinu jsme s dveřmi všelijak zápasili, než se nám je podařilo znovu uzamknout.

Jak dlouho jste vlastně takto s manželkou jezdili a fotili?

Tři roky, díky tomu máme dokonale proježděný celý okres. Neptejte se, kolik to bylo kilometrů a litrů benzínu.

A co následovalo?

Když jsme měli nafoceno, začala další etapa, v níž jsem chtěl o těch kostelích zjistit co nejvíc informací, ale to taky nebylo vůbec jednoduché. Dlouho jsem například vyjasňoval pojmenování kostelů, protože se i v dostupné literatuře velice lišilo, stejně jako roky založení a tak podobně. Nechtěl jsem si utrhnout ostudu.

Na jaře 2014 jste soubor šedesáti unikátních sakrálních fotografií vystavoval ve foyeru bruntálského divadla. Prý vás zájem o výstavu překvapil.

Ano, původně jsme fotili jen pro vlastní potěšení a nebyl jsem si vůbec jistý, jestli si jako fotograf-amatér mohu dovolit své snímky veřejně prezentovat. Ale přemluvili mne k tomu pracovníci oddělení kultury města. Překvapilo mne, kolik lidí se na moje fotky přišlo podívat a jak je inspirovaly. Někteří mi řekli, že si díky nim uvědomili, že mohou být hrdí na svůj okres, jak je historicky i architektonicky bohatý – a začali jej také víc poznávat. Z toho jsme měli s manželkou obrovskou radost.

Od toho byl už krůček ke knize.

Je to tak. Úspěšná výstava nás přesvědčila, že bychom mohli na toto téma připravit knihu. Ta vyšla v loňském roce nákladem tři sta kusů a už je rozebraná.

Jedna etapa tedy úspěšně skončila. Co chystáte dál?

Studuji bruntálské ulice. Jejich vývoj, názvosloví, jak se měnilo v čase. Tak třeba dnešní ulice Ruská se ke svému aktuálnímu názvu dostala přes Nový Svět, pak generála Svobody, Sokolovská.



Objevuji mnoho zajímavostí a rarit, získal jsem k tomu už několik cenných historických pramenů, tak uvidím, co bude dál.

Text: Jana Jenšíková

Foto: archiv Milana a Vlasty Gajdíkovič

^

Kaple sv. Linharta ve Studnici dlouho chátrala. Obec Osoblaha však sehnala prostředky na její obnovu a dnes slouží opět v plné kráse

v





MAGIC HELENA
značková dámská a pánská móda

Hrdý partner
celostátní soutěže



Chcete vypadat skvěle?

Chcete být úspěšní?

Chcete změnit svůj život nebo alespoň něco v něm?

Je známo, že mnohdy není důležité, CO říkáte,
ale JAK a v ČEM to říkáte.

Ateliér proměn MAGIC HELENA nabízí
všem, kteří budou mít chuť svěřit se do jeho péče,
velkou pozitivní proměnu v jejich životě!

Pro čtenáře AGE
sleva 1000 Kč

Více informací

+420 606 733 777

marketing@magic-helena.cz

www.magic-helena.cz

Děkujeme za soutěžní práce, které jste nám již poslali.
Na základě žádostí ze škol jsme prodloužili uzávěrku, a tak máte až
do konce ledna 2018 možnost se přidat a být mezi těmi,
kteří se dostanou na slavnostní vyhlášení vítězů
v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR!



Srdce

s láskou darované

2017/2018

*Celostátní soutěže Srdce s láskou darované se mohou zúčastnit
dětské kolektivy z mateřských a základních škol,
domovů dětí, uměleckých škol a další.*

Srdce sláskou darované



Ti nejlepší získají hodnotné ceny a zúčastní se slavnostního setkání v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR, jejíž předseda převzal nad soutěží záštitu.

Soutěž vyhlašují a pořádají



Záštitu

Patron



Mediální partner



Hlavní partner



Partneři



Podporovatel





Srdce
s láskou darované

Pravidla soutěže

1. a 2. kategorie:

Před výrobou srdce by se měly děti v kolektivu zamyslet nad tím, komu by je chtěly darovat a proč. Děti mohou vyrábět srdíčka pro maminku, dědečka, pro seniory v domově důchodců, mohou vybrat jednoho člověka ve svém blízkém i vzdáleném okolí, který by si srdce zasloužil za nějaký mimořádný čin apod. Při výrobě srdce nejsou děti limitovány ani velikostí ani materiálem. Mohou vyrobit kolektivně jedno srdce libovolné velikosti, nebo každý člen kolektivu může vyrobit srdíčko samostatně. Fotografie výrobku (a nejlépe celého procesu tvorby, předání apod.) děti doprovodí textem, z něhož bude zřetelné, komu a proč srdce darují. Fotografie a text soutěží jako celek.

Účastníkem soutěže se mohou stát kolektivy z mateřských a základních škol, družiny, kolektivy dětí z dětských domovů, ZUŠ, mateřských center a ostatní dětské kolektivy (nejméně 3 a nejvíce 30 dětí/kolektiv), které splní stanovená pravidla. Do soutěže se nemohou přihlásit jednotlivci. Každý ze soutěžních kolektivů se může přihlásit pouze s jediným projektem; škola může zaslat libovolný počet příspěvků různých kolektivů.

Soutěžní je jedna fotografie vyrobeného srdce (nebo srdcí) a jeden text libovolného žánru, z něhož bude zřejmé, komu je srdce určeno a proč. Soutěžící mají možnost dále nahrát do přihlášky až tři fotografie a video dokumentující proces tvorby i předání. Porota bude hodnotit celý tento proces a videoprezentace vítá!

Přihlášku lze podat pouze elektronicky prostřednictvím webových stránek www.srdceslaskou.cz. Podáním přihlášky soutěžící dávají organizátorům soutěže automaticky souhlas s publikováním svých příspěvků a fotografií.

Předepsaný formát fotografií je jpg, velikost A4, rozlišení 300 dpi (maximální možné rozlišení/kvalita fotografie; vítězné fotografie se budou zveřejňovat v časopise, proto musejí mít tiskovou kvalitu). Předepsaný formát textu/příběhu je word, rozsah od 1000 do 5000 znaků.

Cíle soutěže

Podpora tradičních lidských hodnot, jako jsou láska, přátelství, rodina, vzájemná úcta.

Podpora týmové práce a rozvoj tvůrčích dovedností dětí.

Radost z vlastnoručně vytvořených výrobků i z darování, sdílení radosti v kolektivu.

- **Soutěžní příspěvky lze zaslat od 15. 9. 2017 do 31. 1. 2018.**
- Soutěží se **ve 2 kategoriích** (u smíšených skupin rozhoduje věk u převažujícího počtu dětí):
 - **Základní škola (3. až 9. ročníky),**
 - **Mateřská škola + 1. a 2. ročníky ZŠ.**
- Zvláštní ceny, které platí pro obě kategorie:
 - **Zvláštní cena pro školu za školní kolo,**
 - **Zvláštní cena za originální design a technickou tvořivost.**
- **Uzávěrka přihlášek je 31. 1. 2018, rozhoduje datum odeslání elektronické přihlášky.**
- Soutěž bude vyhodnocena do 31. 3. 2018.
- Výsledky zveřejní časopis AGE ve druhém vydání 2018; v průběhu roku 2018 pak budou v AGE uveřejňovány jednotlivé příběhy, fotografie, rozhovory s vítěznými týmy, reportáže atd.
- Od 5. 2. do 15. 3. 2018 bude na webu www.srdceslaskou.cz probíhat veřejné hlasování, které určí TOP 10 z pohledu veřejnosti (nezávisle na porotě).
- Slavnostní setkání vítězů všech kategorií i hlasování se uskuteční na jaře 2018 v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR v Praze.

Soutěží se o tyto ceny:

KATEGORIE ZÁKLADNÍ ŠKOLY (3. až 9. ročníky)

1. místo:

- účast celého týmu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 15 000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Cena pro školu/zařízení:

- vybavení 1 třídy (místnosti) energeticky úsporným LED osvětlením značky Filák včetně pasportizace v hodnotě 30 000 Kč.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- třídní relaxační pobyt v lázních Luhačovice pro 2 osoby ve čtyřhvězdičkovém boutique hotelu Radun,
- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

2. místo:

- účast celého týmu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 10 000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,

- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

3. místo:

- účast celého týmu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 5000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,

- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- knižní poukázky v hodnotě 300 Kč,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

4.–10. místo:

- balíček s překvapením (ze sortimentu firmy OPTYS).

ZVLÁŠTNÍ CENA PRO ŠKOLU ZA ŠKOLNÍ KOLO

- účast ředitele školy a pedagoga na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- výtvarné potřeby v hodnotě 10 000 Kč,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana).

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

Všichni účastníci obdrží originální odznaky Srdce s láskou darované od firmy Filák a drobné dárky ze sortimentu KREATIV OPTYS.

Další informace najdete na webových stránkách www.srdceslaskou.cz.

Organizátoři si vyhrazují právo na změnu. Vymáhání účasti v soutěži či soutěžních výher soudní cestou je vyloučeno. V případě, že dojde ke změnám v podmínkách a pravidlech soutěže, bude toto učiněno písemně a zveřejněno na webových stránkách soutěže www.srdceslaskou.cz. Účinnost této změny nastává okamžikem zveřejnění. Podrobná pravidla soutěže najdete na www.srdceslaskou.cz.

KATEGORIE MATEŘSKÉ ŠKOLY + 1. A 2. ROČNÍKY ZŠ

1. místo:

- účast pedagoga/vedoucího kolektivu na slavnostním vyhlášení vítězů soutěže v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 10 000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

2. místo:

- účast pedagoga/vedoucího kolektivu na slavnostním vyhlášení vítězů soutěže v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 6000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

3. místo:

- účast pedagoga/vedoucího kolektivu na slavnostním vyhlášení vítězů soutěže v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR,
- originální balíčky výtvarných potřeb a překvapení pro každého člena kolektivu (celková hodnota 3000 Kč),
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- Den pro sebe od firmy Magic Helena,
- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

4.–10. místo:

- balíček s překvapením (ze sortimentu firmy OPTYS).

ZVLÁŠTNÍ CENA ZA ORIGINÁLNÍ DESIGN A TECHNICKOU TVOŘIVOST

- účast celého kolektivu na slavnostním setkání vítězů v historických prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR,
- technické stavebnice pro každého člena kolektivu,
- beseda s průmyslovým designérem přímo ve škole,
- přívěsky srdíčka se šlupnou Swarovski pro celou tvořivou skupinu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- dřevěný certifikát s vyřezaným logem soutěže pro školu,
- originální odznaky s logem soutěže pro všechny členy kolektivu i pro vedoucího kolektivu – pedagoga,
- zábavná vzdělávací hra z dílny malířky Lucie Ernestové,
- článek o vítězném kolektivu a jeho uveřejnění v časopise AGE (dvoustrana),
- sladké odměny pro všechny členy kolektivu.

Ceny pro učitelku/učitele/dospělého vedoucího kolektivu:

- originální dárek z vamberecké krajky,
- inspirační karty z dílny malířky Lucie Ernestové.

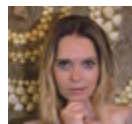
Vítězné týmy budou informovány e-mailem do 31. března 2018.

Předání cen se uskuteční na jaře 2018 na slavnostním setkání v historických prostorách Poslanecké sněmovny PČR.

Porota 4. ročníku soutěže Srdce s láskou darované

**JAN SCHMID**

předseda poroty, zakladatel
a ředitel Studio Ypsilon

**JANA JENŠÍKOVÁ**

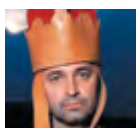
za společnost ANTECOM,
vydavatele časopisu AGE

**JIŘÍ LÁBUS**

za Studio Ypsilon

**JAN VÍCHA**

za společnost OPTYS,
partnera časopisu AGE

**MARTIN DEJDAR**

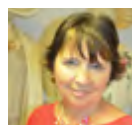
za Studio Ypsilon

**IVANA UVÍROVÁ**

za společnost OPTYS,
partnera časopisu AGE

**JAN JIRÁŇ**

za Studio Ypsilon

**ANNA MAJEWSKÁ**

za společnost OPTYS,
partnera časopisu AGE

Hlasování na stránkách www.srdceslaskou.cz

Nezávisle na hodnocení poroty soutěže Srdce s láskou darované bude v termínu od 5. 2. do 15. 3. 2018 probíhat hlasování na stránkách www.srdceslaskou.cz, kde uveřejníme všechny došlé příspěvky do soutěže Srdce s láskou darované. Tímto může kdokoli dát hlas tomu týmu, jehož práce se mu bude líbit.

V konečné fázi pak počty hlasů vyhodnotí počítač a zveřejníme TOP 10, které z tohoto veřejného hlasování vzejdou. Ten kolektiv, který se umístí na prvním místě, pozveme na setkání vítězů do Poslanecké sněmovny PČR a bude dále oceněn certifikátem, srdíčky se šlupnou Swarovski, velkými odznaky s logem soutěže, sladkou odměnou a článkem v časopise AGE.

Soutěž Srdce s láskou darované najdete také na Facebooku!



LED

úspora nákladů
PRO ŠKOLY A VĚREJNÝ SEKTOR



INTERIÉROVÁ LED SVĚTLA

Učebny, kanceláře, veřejné prostory,
tělocvičny...



VYMĚŇTE ZÁŘIVKY ZA LED OSVĚTLENÍ

Úspora 50% nákladů, větší svítivost.
Životnost 50–70 tis. hodin.



PODHLÉDY Z LED OSVĚTLENÍ

Jednoduchá montáž a demontáž.
Výměna kus za kus.



Certifikováno společností



Vyrobeno společností



Tradiční pardubický perník pečený s láskou



JaJa Pardubice s.r.o.

www.pardubickypernik.cz

*Kvalita a jedinečnost v každém kousku
nejen pro vítěze soutěže Srdce s láskou darované*

**Hrdí partneři
celostátní soutěže**



*Srdce
s láskou darované*



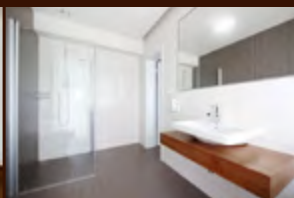
Čokoládovna Pralinka
ruční výroba čokolády a pralinek

*Olga Klejnová
Žižkova 324, Veltrusky
tel.: 605 804 801*



boutique ★★★★★
HOTEL RADUN
Est. 1928

Zažijte úslužnost první republiky v krásných moravských lázních Luhačovice.



www.hotelradun.cz

**Hrdí partneři
celostátní soutěže**



Srdce
s láskou darované

MĚSTO VAMBERK A MUZEUM KRAJKY VAMBERK vás zvou na prohlídku

- trvalých expozic paličkových krajek
- specializovaných tematických výstav
- proměny krajky v Čechách od počátku 18. století až do současnosti
- unikátního paličkovacího stroje

Otevřeno celoročně

Více na www.muzeumkrajky.cz.



TECHEDU

Věda, technika a vzdělávání zblízka.

9000 výtisků do škol, firem a institucí



Nenechme se ovládat financemi Zkrotíme je!

„Chci vychovávat děti k tomu, aby se naučily svoje peníze plánovat a ovládat, tvořit si rezervy. Bohužel, u většiny lidí je to naopak, peníze ovládají je,“ říká Markéta Svobodová, lektorka neziskového vzdělávacího projektu Den finanční gramotnosti.

Proč jste se zapojila do tohoto projektu?

Protože mi vadí, jaká je finanční situace českých rodin. Ve finančně poradenské společnosti Partners podnikám už přes pět let, a tím pádem vím z praxe, kam až to může dojít, když rodina nemá ty správné informace. Není problém vidět, jak někdo přijde o dům, jak se lidé rozvádějí, a to právě kvůli penězům. A projekt Den finanční gramotnosti je o prevenci. Přijde mi to důležité jako ve zdravotnictví. Pokud chceme zdravý národ i finančně, musíme provádět také preventivní vzdělání.

Na koho se v projektu zaměřujete a jak probíhá vzdělávání?

Osobně se zaměřuji na poslední ročníky středních škol. Je to poslední šance, jak naučit mladého člověka hospodařit s penězi dřív, než dostane první výplatu. Samozřejmě by bylo velmi potřebné školit už děti kolem desátého roku věku, kdy začínají hospodařit s kapesným, ale bohužel školitelů je velmi málo. Vzdělávání probíhá v rámci předmětu ekonomika ve třech vyučovacích hodinách po sobě. Na závěr dostanou studenti písemný test – a 95 % odpovědí bývá správných!

Co děláte pro to, abyste děti zaujala?

Snažím se najít zábavnou formu a zapojit studenty do děje. Například si představují mladý pár, který už pracuje, a promyšlíme celý jejich finanční život. Je zajímavé, jak studenti uvažují. Nejdřív chtějí hlavně drahé auto, na konci školení jsou jejich priority nastaveny na dlouhodobější hodnoty, jako je tvorba rezerv na bydlení a pro budoucí rodinu. Často se mi stane, že nechtějí ani přestávky. Dokonce se na přednášky chodí podívat i učitelský sbor. Vždycky jsem chtěla být učitelka, vlastně se mi splnil životní sen. Učím, a navíc ještě téma, které studenty opravdu zajímá.

**Mění se váš přístup k výuce během let?
A jaké máte v tomto směru plány?**

Ve školení se samozřejmě zlepšuji, ale tím, že zapojuji studenty, je to hlavně o nich, ne o mně. Seminář je vždycky tak kvalitní, jak jsou kvalitní posluchači, a musím říct, že dnešní generace mě velmi mile překvapuje. Prání a plány mám velké, chtěla bych, abychom mohli poskytnout školení všem školám v celé ČR, ale jak už jsem řekla, odborníků je velmi silný nedostatek.

Jak se s vámi mohou školy domluvit na přednášce?

Školy mě mohou zkontaktovat přímo přes web denfinancniagramotnosti.cz, kde jsou kontakty na všechny školitele. Já působím převážně v Mladé Boleslavi a Jičíně, letos chci do projektu zapojit dalších šest školitelů, abychom pokryli poptávku z těchto regionů.

Jak jsou na tom Češi v oblasti finanční gramotnosti? S čím zápasí a o čem mají slušný přehled?

Češi jsou na tom obecně špatně, ale když porovnáme posledních pět let, je to přeci jenom o něco lepší. Hlavně u mladších lidí vidím pozitivní posun, ale přehled mají maximálně o běžných účtech a úvěrech. Dokáží vyhodnotit úvěr podle úroku, účet podle poplatků, ale tím to bohužel většinou končí. Finanční gramotnost přitom není o tom, zda platím úrok bance 5 % nebo 5,9 %, ale o tom, jestli budu úroky celý život platit, nebo inkasovat. Mým cílem je vychovávat budoucí generace, které se naučí svoje peníze plánovat a ovládat, tvořit rezervy. Co mě ale těší, je to, že lidé už chápou mnohem lépe, že kvalitní finanční poradce je stejně důležitý jako kvalitní lékař nebo právník a že ocení, když jim peníze pomůže zkrotit odborník.

Text: Daniel Libertin

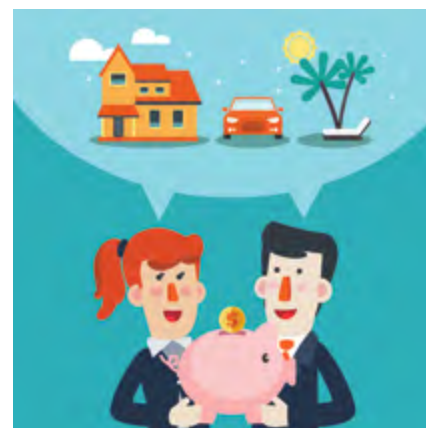
Foto: archiv Partners a Shutterstock



Markéta Svobodová,
lektorka projektu DFG

DEN FINANČNÍ GRAMOTNOSTI 8. 9.

Projekt Den finanční gramotnosti spustila největší finančně-poradenská společnost Partners v září 2011 jako reakci na nízkou finanční vzdělanost Čechů. Proškolení lektori DFG navštěvují bezplatně žáky a studenty škol a vysvětlují jim základní mechanismy světa peněz. Praktické rady, testy finanční gramotnosti a další informace lze najít na webu denfinancniagramotnosti.cz, kde můžete domluvit i přednášku lektora.



Kvalita času aneb

Každé období je to pravé



Slunce jednou ročně prochází třicet dní každým znamením zvěrokruhu a zintenzivňuje ho pro všechny lidi na Zemi. Svítí na něj svým paprskem a my máme možnost se hlouběji ponořit do kvalit určitého znamení a posunout v sobě jeho témata. Ať už jsme tedy narození kdykoliv, pravidelně všichni zpracováváme témata daného období. Uvědomění si kvality tohoto času nám usnadní žít s ním v souladu.

Období Střelce

Prohlubte vnitřní klid a pozitivní přístup

V období od 21. 11. do 21. 12. je naším hlavním úkolem osvojit si pozitivní přístup k životu. Ne náhodou sem spadá adventní čas. Vnášejme svůj vnitřní klid, tiché nadšení, ten jemný oheň uvnitř nás do každodenní reality. Hledejme poučení a moudrost ve všech životních situacích. Vždyť výzvou Střelce je mimo jiné přejít od teorie k praxi.

Zimní slunovrat

Objevte vnitřní světlo

Dne 21. 12. 2017 v 17.28 nastává zimní slunovrat. Symbolicky se v čase největší tmy rodí světlo a my začínáme slavit Vánoce a narození Krista. Jsme to my, kdo má v sobě najít vnitřní světlo (božskou jiskru). Od tohoto magického okamžiku se dny začnou zase prodlužovat.

Třináct svatých nocí

Sledujte své sny

Po Vánocích následuje 13 svatých nocí. Naši předkové pocítovali velkou vážnost k tomuto období. Věřili, že má rozhodující význam pro osud celého nastávajícího roku. Opravdu stojí za to si pamatovat své sny, neboť mohou velmi přesně naznačit, s čím se budete celý rok potýkat. Nejdůležitější byly noci mezi 24./25. prosincem, 31. prosincem a 1. lednem a noc na 6. ledna.

Období Kozoroha

Najděte svůj cíl a zkoncentrujte se

Cílem období Kozoroha (21. 12. až 20. 1.) je uvědomit si své životní poslání, skutečný cíl své práce a života. My jsme ti tvůrci, my si tvoříme své cíle a je na nás se rozhodnout a udělat praktické kroky k jejich naplnění, zvládnout čas, denní rytmus a plánování.

Období Vodnáře

Osvobodte tvořivou sílu a intuici

V období Vodnáře (20. 1. až 18. 2.) máme možnost uvolnit svoji energii, kterou potřebujeme k tvoření. Ptáme se: V čem se potřebuji osvobodit, abych mohl uvolnit svou tvořivou sílu? Tvůrčí energii pak směřujeme na zhmotnění

našich vizí, tedy na projekty a jejich pokrok. Následujeme svou intuici.

Text a ilustrace vlevo: Květoslava Kolouchová

Obrázek slunce: Shutterstock

Co nás čeká v roce 2018?

Jen to, co si zasloužíme, přátelé! Rok 2018 by se dal nazvat rokem lásky. Vládne mu Venuše a Luna. Letošní rok byl rokem Slunce a jeho tématem bylo mimo jiné objevení své jedinečnosti, přání a talentů a toho, co opravdu chceme. V roce 2018 se tedy zhmotní a zmaterializuje naše práce na sobě. Promítne se do ocenění ve všech formách, i finančních.

Nakolik jsme si začali věřit a uvědomili si svou skutečnou podstatu, natolik sklídíme ovoce svých snah. Ve svém pracovním životě a především v partnerských vztazích. Jupiter ve Štíru nám přinese nejhlubší možnou transformaci. Rok 2018 bude pro mnohé výzva najít odvahu měnit, přetvářet a tvořit nově. Jak ve vztazích, tak v zaměstnání. Využijte období kolem 6. 6. 2018, v tomto čase se přihodí něco velmi krásného. Ale o tom více v dalším čísle AGE.

Více informací, pravidelná kalendária a Lunární diář 2018 na kalendarsily.cz

Miloslav Jenšík

Vražda v hotelu Granada (3)

Dokončení z předchozích dvou čísel časopisu

Roku 1946 rozbouřila poklidnou hladinu života okresního města Prosečná smrt maďarského fotbalového běžence Arpáda Szecsenyiho. Vyšetřováním byl pověřen vypravěč příběhu, začínající kriminalista. Brzy bylo nad slunce jasné, že fingovaná sebevražda oběšením v pokoji číslo 12 hotelu Granada byla pouze chatrnou zástěrkou smrtícího úderu do hlavy. Byl objeven i vražedný nástroj. A motivů zločinu se zpočátku nabízelo hned několik.

Byly tu zálety krásného Arpáda s dámami z městské honorace, mezi nimiž hrála významnou roli i žena předsedy okresního národního výboru. Pověst donchuana ho ostatně provázela už z jeho nedlouhého působení v Praze. A v malém městě taková dobrodružství daleko rychleji vyjdou najevo. Leccos se šušovalo také o jeho řetězových šmelinách s valutami a jinými cennostmi nebo o vztazích v karbanické a sázkařské (hlavně na koníčky) stolní společnosti, která se scházela v salonku za hotelovým barem. Točily se tam sumy, z nichž by se normálním smrtelníkům protáčely panenky. A pozornosti neunikly ani jeho čilé styky s tehdejším předním pražským šejdířem IngC. Járou Schubertem, export a import, jak stálo na jeho vizitce. Zařídil přestup Szecsenyiho z Budapešti do pražského klubu, z Prahy do Prosečné a údajně připravoval i další transfer šikovného plejera do francouzského Lyonu, ke kterému už dojít nemohlo. Pokud IngC. Jára nepřijel do Prosečné, kde byl na kartičkách pečený vařený, Arpád za ním neméně často vyrážel do Prahy. Scházeli se v jedné turfmanské kavárně nebo na biliáru U Nováků. A právě v den fotbalistovy smrti se Schubert vydal za Szecsenyim...

Už jsem vám pověděl, že zprávu o té cestě jsme získali z pražské čtyřky. Musím se pochlubit, že i díky nápadu, se kterým jsem se hned po ránu vydal za šéfem prosečenské kriminálky. Popravdě jsem se s ním poručíku Jungmannovi svěřil dost nesměle. Tím víc mě překvapilo nadšení, s kterým jej přijal. „Že by na čtyřce mohli o tom lumpovi mít leccjaký zajímavý informace? A víte, že v tom budete nejspíš mít pravdu?“ Jungmann mi podle služebních předpisů občas vykal, ale často přecházel uprostřed hovoru do přátelského tykání. Jako právě v té chvíli. „Tak na co ještě čekáš, hochu zlatá? Už ať jsi

na nádraží! Já tě mezitím v Praze patřičně vychválím, kdybys jim snad na jejich vkus připadal jako moc velkej zelenáč.“

Soudě podle toho, jak mě na čtyřce přijali, to opravdu udělal. Popravdě ani nemusel. Už se mého příjezdu nemohli dočkat, protože se nás také chystali oslovit. O Szecsenyiho smrti se dozvěděli z třířádkové deničky v kterýchsi pražských novinách, ale tam se psalo, asi přičiněním pana hoteliéra Rykla z Granady, o sebevraždě. Schuberta, známou firmu, vzali do vyšetřovací vazby kvůli podfukům s padělanými obrazy. Shodou okolností jim však v předvečer mého příjezdu prozradil jeden svědek, že Schubertovi na poslední den života rád nerad půjčil vůz. Tenhle pan Zajíček, protřelý překupník, už měl nejednou co dělat se zákonem, a tak si nedělal žádné iluze, že v Schubertově případu řemen nevezme také jeho. Raději tedy začal spolupracovat s vyšetřovatelem a ochotně se rozpovídal.

Ani se prý nikterak nevyptával, kam má Schubert v jeho autě namířeno, ale vyšlo to na světlo jaksi samo. Do Lesního zátiší, zájezdní restaurace v diskrétní vzdálenosti od naší Prosečné, si totiž pan Zajíček tu a tam zajel s nějakou tou vstřícnou slečnou. Majitel poznal jeho vůz a z dobré známosti mu brnkl, aby se přeptal, zda je všechno v pořádku.

Okamžitě jsem to zavolal Jungmannovi a pár hodin nato mi v Bartolomějské ulici předali jeho zprávu. Oba muži se opravdu setkali v Lesním zátiší. Pána, který tam přijel Zajíčkovým rapidem, viděli poprvé v životě, ale prosečenskou fotbalovou hvězdu si samozřejmě nemohli s nikým splést. Arpi, jak ho familiérně nazval majitel podniku, prý dorazil taxíkem, zaplatil řidiči za čekání a po schůzce, která trvala nejméně hodinu, nejvíce půl druhé, jím zase odejel. Krátce nato práskl do koní i ten druhý. Podle shodného názoru svědků se oba pánové očividně



nepohodli a rozloučili se víc než chladně. Spíše nepřátelsky...

„Až sem nám to štymuje,“ řekl mi Jungmann o něco později po telefonu. „Jenže dál už je to, milej kamaráde, jedna velká bída. Schuberta znají všichni v Granadě, od Rykla přes recepčního a číšníky až po toho nešťastného podomka, co nás div nepřipravil o vražednou zbraň. Jenže nikdo z nich ani před setkáním těch dvou v Lesním zátiší, ani po něm našeho milýho pana inženýra, říkají mu tak i bez toho céčka z vizitky, nezahlédl ani koutkem oka. Určitě tam nebyl, říkají, protože kdekoli se objeví, je ho všude plno. V minulosti už sem prej přijel nejímá ve třech různých autech, ale před hotelem ani nikde na dohled nejen toho dne, ale už delší čas neparkoval žádné vůz s pražským číslem. To prej by jim nemohlo ujít. Zařídil jsem ti, abys mohl Schuberta zejtra vyslechnout. Tak ti držím palec. A sobě taky.“

To už jsem měl za sebou dlouhý pohovor s inspektorem ze čtyřky, který se obdivuhodně vyznal v tajnostech fotbalových kuloárů. Že Szecsenyi v Praze kopal za Union, jsem věděl (a kdo ne?) ještě dříve, než se objevil u nás. Teď jsem se postupně seznamoval i s dalšími souvislostmi těsné spolupráce hráče a šíbra, o kterých už drtivá většina fanoušků neměla sebemenší tušení. A jedna z těch zpráv opravdu stála za to! Podle veřejného mínění měl IngC. Jára nejbližší právě k Unionu a jen pár zasvěcených znalců zákulisí vědělo, že ve skutečnosti je hlavně členem výboru – a dokonce jakéhosi jeho spíše tajného tříčlenného kabinetu pro choulostivější operace – v brněnské Olympii. Ta byla nedlouho předtím až po uši namočená v sestupových vodách. A tehdy ti tři králové zahájili záchranné práce. Upekli, že se koupí oba body v utkání s Unionem, na které by rozklížený tým Olympie za normálních okolností sotva dosáhl. Třicet tisíc tehdejších korun, které k tom účelu získali z klubových černých fondů, by ovšem na takový delikátní obchod zdaleka nestačilo. Každý z triumvirátu tedy dodal stejnou částku. Údajně z vlastní kapsy, ve skutečnosti spíše z dalších tajných zdrojů. Sto dvacet tisíc se mělo rozdělit mezi ty z klíčových borců Unionu, kteří by byli ochotni sfouknout přísně tajné zobchodování dvou bodů (takovou hodnotu mělo v těch časech a ještě dlouho potom vítězství). Dohodnout to měl Schubert a obrátil se v té věci – na koho asi? Ovšemže na přítele Arpáda! Ten úplatek přijal a opravdu zkusil zapojit do hry několik opor mužstva. Nepochodil. Ne, že by všichni spoluhráči byli svatí. Spíše padlo na váhu, že byl mezi nimi dost neoblíbený, jako každá primadona, která chce jen sbírat



smetanu, zatímco ti kolem se musí podělit o dřinu a šrámy. Nedůvěřovali mu. Sám do zápasu nakonec nenastoupil. Pro přechodnou indispozici, psaly noviny. Popravdě šlo o rozhodnutí výboru, ke kterému dorazily zprávy o chystané transakci a jeho roli v ní. Střetnutí bylo sledováno jak pod drobnohledem a Olympia v něm byla bita rozdílem čtyř gólů. Nakonec se stejně s obtížemi, ale přece jen zachránila. Možná se jí povedlo koupit body jinde.

I s vědomím, že tohle všechno víme, Schubert zatloukal a zatloukal. Podvrhy obrazů už přiznal, jenže vražda je vražda. Jeho odpor ale postupně ochaboval a nakonec to položil. Hned v neděli večer po utkání, ve kterém pár borců z Unionu mělo přenechat, ale nepřenechalo Olympii výhru, si na Szecsenyima vynutil schůzku ve vinárně, ale o navrácení peněz si mohl nechat jen zdát. Arpád se mu jen smál: „Už ty prachy nemám. A stejně bych ti je nevrátil. Tak mě dej k soudu. Když půjdu sedět já, půjdeš taky.“ Schubert se znovu a znovu snažil obnovit jednání. Szecsenyimu, který v Unionu upadl do nemilosti, sehnal angažmá v Prosečné a pod záminkou domluvy o odchodu do Lyonu se mu nakonec podařilo sjednat setkání v Lesním zátiší. Když se nedohodli ani tam, odejel do Prosečné, zaparkoval na kraji města a ke Granadě došel pěšky. Do hotelu vešel před dvůr a zadním vchodem došel nepozorován po nouzovém schodišti do druhého poschodí, kde byl pokoj číslo 12. Szecsenyima našel doma. A když se dočkal jen nových posměšků, popadl sošku fotbalisty a... „Nevěděl jsem v té chvíli, co dělám,“ řekl. „Na takovou obhajobu soud nic nedá,“ odpověděl mu Jungmann, který přijel do Prahy k rozhodujícímu výsledku. „To byste nesměl udělat ten nesmyslný pokus předstírat, že se Szecsenyi oběsil. To jste si vážně myslel, že vám to spolkneme?“

Na to už IngC. Jára Schubert, export-import, neřekl vůbec nic. Až v dalším výsledku přiznal, že peněz si z Prosečné dovezl daleko víc, než Szecsenyimu v Praze předal.

Foto: Shutterstock

Originální SVÍČKY

Vytvořte si doma hřejivou atmosféru s krásnou originální svíčkou, která se stane půvabnou dekorací vašeho bytu. Jejich výroba je tak snadná!

1



Co budete potřebovat: formu na odlévání (můžete nahradit kelímek), plastickou hmotu, barvítka na svíčky, jehlu nebo špendlík, stearin, parafín, bavlněný knot, hrnec, olej a vařič.

2



Do olejem vymazané formy udělejte otvor a protáhněte jím knot. U otvoru knot zajistěte špendlíkem a otvor utěsněte pomocí plastické hmoty (plastelína, samotvrdnoucí hmota aj.).

3

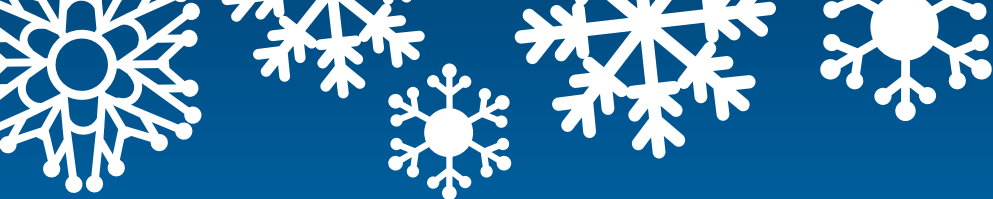


Na druhé straně formy knot napněte. Propíchněte jej dlouhou jehlou, kterou opřete o okraje formy.

4



Parafín se stearinem rozpustíte v hrnci a přidejte malý kousek barvítka. Odlévejte při teplotě 80–90 °C (vosk je téměř rozpuštěn). Vosk nepřehřívejte, mohl by se vznítit.



Pro vícebarevnou kombinaci nechte vrstvy průběžně tuhnout, aby se barvy vzájemně nesmísily.



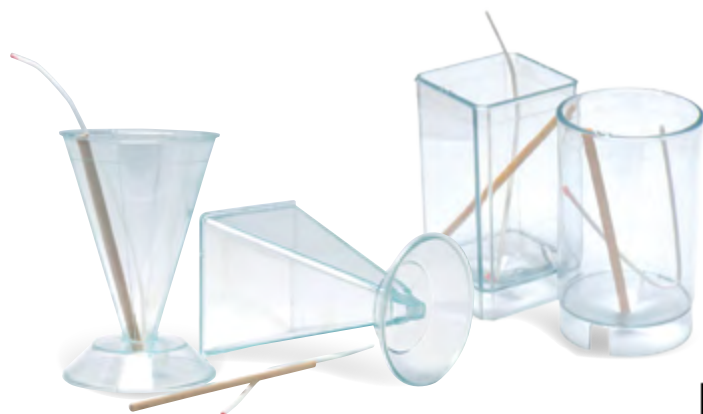
Po vychladnutí a viditelném ztuhnutí můžete odstranit špendlík, těsnící hmotu i jehlu. Poté stačí svíčku opatrně z formy vyklopit.



Tip 2: Na trhu je spousta tvarů forem na svíčky.



Tip 1: Pro domácí tvorbu svíček můžete použít vykrajovátko a staré formičky na cukroví. Nezapomeňte je vytříť olejem.

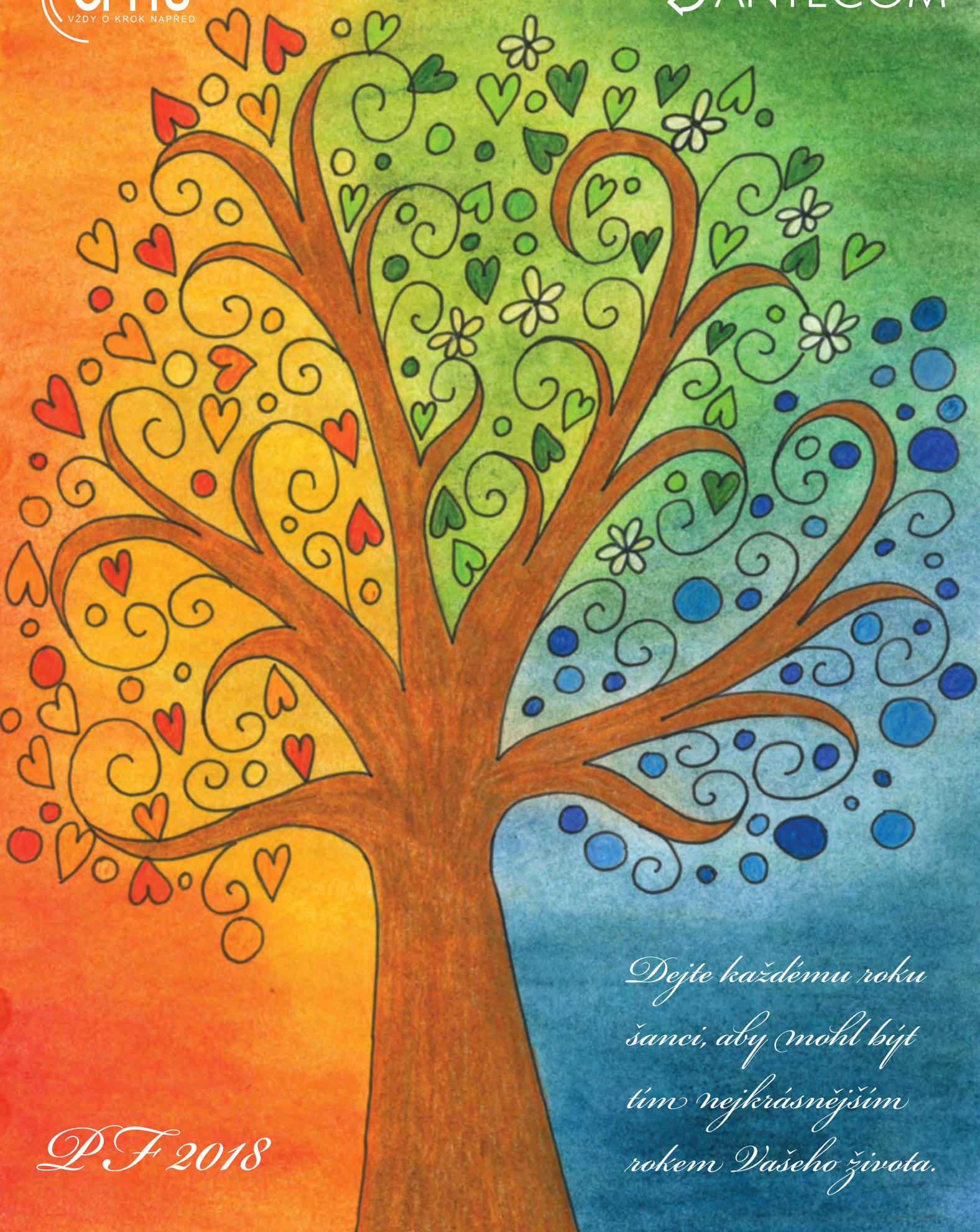


Na www.youtube.com/c/optysspolsro se můžete podívat na inspirativní videa pro svá tvoření.



Tip 3: Svíčky můžete dekorovat ubrouskovou metodou, jen je třeba použít speciální lepidlo, které naleznete na e-shopu www.optys.cz.

Vaše redakce AGE a kreativní Optys



PF 2018

*Dejte každému roku
šanci, aby mohl být
tím nejkrásnějším
rokem Vašeho života.*

KREATIVNÍ KALENDÁŘE

2018



Pro své blízké můžete vytvořit dárek, který je zaručeně potěší.

Na e-shopu **www.optys.cz** si můžete vybrat buď nástěnný kalendář ve formátu A4 v bílé nebo krémové barvě, nebo praktický stolní kalendář na kartonovém stojáčku 20 x 21 cm.

Vše, co budete potřebovat pro vytvoření kalendáře – doplňky pro papírové tvoření, výsekové strojky, lepidla, papíry, knoflíčky, to všechno najdete na e-shopu v sekci Výtvarné potřeby – Práce s papírem, scrapbooking.

Tak do práce! Tyhle kalendáře budou dělat celý rok radost každému – mamince, babičce i dospělým dětem!

Aktuální nabídku naleznete na
www.optys.cz
v sekci Výtvarné potřeby

kreativ
OPTYS

INSPIRACE PRO VAŠE TVOŘENÍ

zima



Dřevěný domeček nazdobený jako perník



Přání s papírovými zvonečky a bordurou



Elegantní papírové rozety vytvoří z proutěného věnce bohatou dekoraci



Dřevěný anděl tvoří dominantu proutěného věnce



Originální papírová visačka na dárek



Lékařské špachtle, pár papírových domečků, barvy a obrázek je hotový



Dřevěná lucerna s vločkami a ptáčky



Papírové domky + světýlka = vánoční pohoda



Dřevěný ovál se přesně hodí pro ubrouskovou techniku. Pár výřezů, kamínků, korálek, krajka a je hotovo

Materiál pro svá tvoření objednávejte na

www.optys.cz
v sekci Výtvarné potřeby

kreativ
OPTYS